

Αριθ. ΕΤ, 132833

ΕΣΤΙΑ

ΤΟΜΟΣ ΠΡΩΤΟΣ

1876

[ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ—ΙΟΥΝΙΟΣ]

ΤΙΜΑΤΑΙ ΦΡΑΓΚΩΝ 6.

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΕΥΛΟΓΙΟΥ ΚΟΥΡΙΑΛΑ
ΛΑΥΡΙΩΤΟΥ
ΑΥΣΩΝ ΑΡΙΘ.

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Μητροπολιτη
ΕΥΛΟΓΙΟΥ ΚΟΥΡΙΑΛΑ

ΑΘΗΝΗΣΙ

Γραφείον της Έστιας: Όδου Σταδίου, 6.

1876

ἘΣΤΙΑ

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Τόμος Πρῶτος

Συνδρομὴ ἑτησίως Ἐν Ἑλλάδι φρ. 10, ἢ ἐν ἄλλοις φρ. 20—ἂν συνδρομῆται ἔξω ἀπὸ τῆς Ἑλλάδος ἑταίρος καὶ ἐξω ἑτάσιος—Τὴν προσηγ. φύλλον 2. 30.—Γραφ. τῆς διοικήσεως: Ἰδ. Σταδίου, 6.

23 Ἰαννου 1876

ΕΚ ΤΩΝ ΤΟΥ ΦΡΑΓΚΛΙΝΟΥ

ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΤΟΥ ἈΝΘΡΩΠΑΚΟΥ ΡΙΚΑΡΔΟΥ,

Ἡ
ΑΡΟΜΟΣ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΤΥΧΗΝ

Συνήχεια καὶ τέλος ἰδί. σελ. 303.

Ἡ'

Ὅτι νεότης καὶ εὐτυχία δὲν διαρκοῦν ἐπὶ πολὺ.

«Τὴν στιγμήν ταύτην ἴσως νομίζεις ὅτι εὐρίσκεισαι ἐν πλήρει εὐδαιμονίᾳ ἢ εὐχαριστήσις μίᾳς φαντασίᾳ σου σοὶ φαίνεται προχρημα αἰνιδυνον. Ὁ ἥλιος ὅμως τῆς ἀγῆς δὲν διαρκεῖ ὅλην τὴν ἡμέραν ἐνδύω ἡμπορεῖς, οἰκονόμει διὰ τὸ γῆρας σου καὶ διὰ τὴν ἀνάγκην. Τὸ κέρδος εἶναι καὶ διαβατικὸν καὶ ἀβέβαιον τὸ ἔξοδον ὅμως, ἐν ὅσῳ ζῶμεν, εἶναι βέβαιον καὶ σταθερόν. Ἐυκολώτερον εἶναι τὰ κτίσις δύο ἐστίας, παρὰ τὰ θερμότης μιᾶν, καθὼς λέγει ὁ ἀνθρωπάκος Ρικάρδος. Διὰ τοῦτο, καλύτερα κοιμήσου χωρὶς δεῖπνον, παρὰ τὰ ἐξυπνήσῃς χρεωμένος. Κέρδαινε ὅ,τι ἡμπορεῖς, φύλαττε καλῶς ὅ,τι κερδαίνεις ἰδοὺ ὁ φιλοσοφικὸς λίθος, ὅστις θὰ μεταβάλη τὸν μόλυβδόν σου εἰς χρυσόν. Αὐτὸν τὸν λίθον ὅταν ἀπολαύσῃς, δὲν θὰ παραπονήσῃς πλέον οὔτε διὰ τὰς δυσκολίας τοῦ καιροῦ, οὔτε διὰ τοὺς βαρεῖς φόρους.»

Θ'

Ὅτι πρέπει πάντοτε νὰ ζητῶμεν τὴν εὐλογίαν τοῦ Θεοῦ, νὰ ἐλεῶμεν τοὺς πτωχοὺς, νὰ ἀκούωμεν τὰ μαθήματα τῆς πείρας, τὰς καλὰς συμβουλὰς καὶ τὸν ἄρθρον λόγον.

«Αὐτὰ, φίλοι μου, μὲς διδάσκει ἡ φρόνησις καὶ τὸ λογικόν. Μάθετε ὅμως, ὅτι δὲν πρέπει νὰ ἐμπιστεύεσθε μόνον εἰς τὴν ἐργασίαν σας, εἰς τὴν οἰκονομίαν σας, εἰς τὴν σύνεσίν σας, μολοντί καὶ τὰ τρία εἶναι πράγματα ἀξιόλογα· διότι, χωρὶς τὴν εὐλογίαν τοῦ ὑψίστου Θεοῦ, ὅλα αὐτὰ ἡμποροῦν νὰ ματαιωθῶν. Ζητεῖτε λοιπὸν ταπεινῶς ταύτην τὴν εὐλογίαν μὴν ἴστε ἀσπλαγχνοὶ εἰς τοὺς πτωχοὺς ἀδελφοὺς σας. Παρηγορεῖτέ τους, βοηθεῖτέ τους. Ἐνθυμηθῆτε ὅτι δυστυχὴς ὑπῆρξε καὶ ὁ Ἰώβ, καὶ μετὰ ταῦτα ἔγεινε πάλιν εὐτυχής.

Λοιπὸν ἀς συμπεράνωμεν. Τῆς πείρας τὰ μαθήματα ἡμποροῦν νὰ πληθύνωται ἀκριδῶς,

ΤΟΜΟΣ Α'—1876.

καθὼς λέγει ὁ ἀνθρωπάκος Ρικάρδος· ἀλλὰ διὰ τοὺς ἀσυνέτους δὲν ὑπάρχουν ἀλλοῦ. Καὶ μάλιστα δὲν ἀφελοῦνται καὶ πάντοτε· διότι ἡμπορεῖ νὰ δώσῃ κἀνείς καλὴν συμβουλήν, ἀλλὰ καλὴν διαγωγήν πῶς νὰ δώσῃ; Ὅπως καὶ ἀνῆναι, ἐνθυμηθῆτε ὅτι κἀνείς δὲν ἡμπορεῖ νὰ βοηθήσῃ τὸν ἄνθρωπον, ὅστις δὲν θέλει νὰ τὸν συμβουλεύσῃ. Καὶ πάλιν· Ἄν δὲν θέλῃς ἢ ἀκούσῃς τὸν ἄρθρον λόγον, ἡ τιμωρία σὲ περιμένει, καθὼς λέγει ὁ ἀνθρωπάκος Ρικάρδος.»

Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἐτελείωσεν τὴν ἑμιλιαν τοῦ δευτέρου Ἀβραάμ. Τὸν ἤκουσαν, τὸν ἐχειροκρότησαν, καὶ ἔπειτα ἔπραξαν τὰ ἐναντία, ὡς εἴαν ἐξήρχοντο ἀπὸ διδασχῆς τῆς ἐκκλησίας. Ἦρχισεν ἡ δημοπρασία, καὶ ὅλοι ἔκαμαν τρελλὰς ἀγοράς.

Εἶδα ὅτι ὁ ἀνθρωπάκος αὐτὸς εἶχεν ἀναγνώσει ἐπιμελῶς τὰ ἡμερολόγια μου, καὶ ὅτι εἶχε συναθροίσει ὅ,τι ἐγὼ διέσπειρα εἰς εἰκοσιπέντε ἔτη. Ἡ διηγετικὴ ἐπανάληψις τοῦ ὀνόματός μου πάντα ἄλλον ἤθελε τὸν κουράσει, ἀλλ' ἡ φιλαυτία μου ἐγαργαλίσθη θαυμασίως, μολοντί καλῶς ἐγνώριζα ὅτι, ἀπὸ ὅλην αὐτὴν τὴν σοφίαν τὴν ὁποῖαν μοὶ ἀπέδιδε, δὲν ἀνῆκεν εἰς ἐμὲ οὔτε τὸ δεκάτημόριον. Ὅλα τὰ γνωμικὰ ταῦτα τῆς κοινῆς φρονήσεως τὰ εἶχα σταχυολογήσει εἰς ὅλα τὰ ἔθνη καὶ εἰς ὅλους τοὺς αἰῶνας.

Μολαταῦτα, ἀπέφασκα νὰ ἀφελῶ καὶ ἐγὼ ἀπὸ τὴν τοιαύτην ἡγῶ τῆς διδασκαλίας μου. Εἶχα ἐλθεῖ με ἀπόφασιν ν' ἀγοράσω βούχον, διὰ νὰ κάμω νέον φόρεμα· καὶ ἐπέστρεψα πεπεισμένος ὅτι ἔπρεπε νὰ φορῶ τὸ παλαιόν μου φόρεμα ἀρκετὸν καιρὸν ἀκόμη.

Ἀναγνώσας, ἂν θέλῃς καὶ σὺ νὰ κάμῃς τὸ ἴδιον, τὸ κέρδος σου δὲν θὰ ἦναι ὀλιγώτερον τοῦ ἐδικού μου.

Εἶμαι, καθὼς πάντοτε σὺς, καὶ εἰς τοὺς δρισμούς σου—ΡΙΚΑΡΔΟΣ ΣΑΝΣΕΡΕ.

Σ.

ΠΩΣ ΤΡΕΦΟΜΕΘΑ

Συνήχεια ἰδί. σελ. 306.

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΕΙΚΟΣΤΗ ΠΡΟΣΤΗ

Ἡ ζωικὴ θερμότης.

Ἐβρήκαμεν λοιπὸν τὸ μυστήριον τῆς ἀναγνωστῆς τὸ δευτέρον συνδυάζεται ἐντὸς τοῦ σώ-

41

ματός μας με το υδρογόνο και με τον άνθρακα.

Πρός τί δὲ τοῦτο;

Διὰ τὴν γαίην πῦρ θέβαια, ἀφοῦ ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ τούτου προέρχεται πάντοτε πῦρ.

Τοιοῦτοτρόπως λοιπὸν ἐντός μας παράγεται πῦρ, καὶ δι' αὐτὸ, καθὼς ἐλέγομεν, εἶνε τὸ σῶμά μας θερμὸν.

Τρέφομεν δὲ τὸ πῦρ αὐτὸ διὰ τῶν πραγμάτων πᾶ ὅποια τρώγομεν, δηλ. διὰ τοῦ υδρογόνου καὶ τοῦ ἀνθρακος, ἕτινα εἰσέρχονται ἐντός μας ὑπὸ τὴν μορφήν ἀρτου, ζωμοῦ, ζυμαρικῶν, γλυκουσμάτων καὶ ὄλων τῶν ὠραίων πραγμάτων τὰ ὅποια γνωρίζει νὰ κατασκευάζῃ ὁ ἄνθρωπος με σάκχαριν, πᾶχος καὶ ἄλευρον. Βίς ἕτι, τρώγομεν ὑπάρχει υδρογόνο καὶ ἄνθραξ, ἀλλ' ἰδίως εἰς τὰ τρία αὐτὰ πράγματα, καὶ εἰς τὸν οἶνον ἐπίσης.

— Ἦνε λοιπὸν καὶ ὁ οἶνος καύσιμος ὕλη;

Ἔννοεῖται. Ἐπειδὴ ὅμως περιέχει πολλὸ νερόν, δὲν ἠμποροῦμεν νὰ τὸν ἀνάψωμεν. Ἄλλ' ἐὰν τοῦ ἀφαιρέσωμεν ἐν μέρος αὐτοῦ τοῦ ὕδατος, παράγομεν τὴν βράην, ἣτις ἀνάπτει ἀρκετὰ καλὰ ἐν δὲ καὶ ἀπὸ τὴν βράην ἀφαιρέσωμεν ἀκόμη ὕδωρ, παράγομεν τὸ οἶνοπνευμα, τὸ ὁποῖον ἀνάπτει ἀκόμη καλλίτερον, καθὼς γνωρίζεις θέβαια, ἐν σοῦ ἔτυχε ποτὲ νὰ ἰδῆς τὰς μικρὰς ἐκείνας μηχανὰς με τὰς ὁποίας ψήνουν τὸν κερπὸν ἐντός τῶν δωμάτων.

Βλέπεις λοιπὸν, ὅτι τὸ σῶμά μας εἶνε ἐν εἶδος θερμάστρας, ἣτις καλεῖται ἀδιάκοπα, καὶ δὲν σβύνει εἰμὴ μόνον κατὰ τὴν τελευταίαν μας πνοήν. Ὅχι δὲ μόνον καλεῖται ἀδιάκοπος, ἀλλὰ καὶ διατηρεῖ πάντοτε τὴν αὐτὴν θερμοκρασίαν, ὅσην καύσιμον ὕλην καὶ ἐν τῆς δώσωμεν. Ὅτ' ἀπορήσης θέβαια, ὅτι ἡ θερμοκρασία τοῦ σώματός μας δὲν ἀλλάζει ποτὲ, οὔτε κατὰ χρόνον οὔτε κατὰ τόπους, ἐνῶ γνωρίζεις ἀπὸ τὴν γεωγραφίαν σου ὅτι εἰς τὸν τόπον τῶν Ἑσκιωτῶν κίμνει τρομερὸν ψύχος, εἰς τὴν Σενεγάλην δὲ ἀνυπόφορον ζέστην, καὶ ἠξοῦρεις κάλλιστα τί διαφορά ὑπάρχει ὡς πρὸς τὴν θερμοκρασίαν μεταξὺ Ἰανουαρίου καὶ Ἰουλίου.

Μὴ διὰξέσαι ὅμως. Τὸ πρᾶγμα ἔχει μικρὰς τινὰς καὶ ἀσημάντους ἐξαιρέσεις, ἐν γένει ὅμως εἶνε ἀληθὲς καθὼς σοῦ τὸ εἶπα, καὶ ὑπάρχει πρόχειρον τὸ μέτρον, διὰ τοῦ ὁποῖου μετρεῖται ἡ θερμοκρασία τοῦ σώματος.

Τὸ μέτρον τοῦτο ὀνομάζεται θερμόμετρον.

Γνωρίζεις, θέβαια, ὅτι τὸν χειμῶνα, ὅταν κάμνη πολλὸ ψύχος, τὸ σῶμά σου συστέλλεται, ἣτοι μαζεύεται καθὼς λέγει ὁ λαὸς, τὸ θέρος δὲ μετὰ τὴν ζέστην διαστέλλεται, ἣτοι ἐκτείνεται καὶ τευτώνεται. Αὐτὴν τὴν ιδιότητα τὴν ἔχουν ὅλα τὰ σώματα, καὶ μεταξὺ αὐτῶν πρὸ πάντων ὁ ὑδράργυρος. Τὸ θερμόμετρον λοιπὸν σύγκειται ἀπὸ μίαν μικρὰν σφαιρίαν, γεμάτην ὑδράργυρον,

καὶ ἀπὸ ἓνα ὑάλινον σωλῆνα πολλὸ λεπτόν, ὅστις συγκαίωται μετὰ τὴν σφαιρίαν, καὶ ἐντός τοῦ ὁποῖου ὁ ὑδράργυρος δύναται νὰ ἀναβοκαταβαίνει ἐλευθέρως, νὰ διαστέλλεται δηλαδὴ καὶ νὰ συστέλλεται ἀναλόγως τῆς θερμότητος.

Ἄν τώρα δοκιμάσης νὰ κρατήσης εἰς τὴν μίαν σου χεῖρα ἐν κόμμᾳτι πάγου καὶ νὰ βουτήσης τὸ ἄκρον τῆς ἄλλης ἐντός ὕδατος τὸ ὁποῖον βράζει, ὅτ' ἰδῆς ποίαν μεγάλην διαφορὰν θερμοκρασίας θέλεις ἀπαντήσαι. Αὐτὴν λοιπὸν τὴν διαφορὰν κατάρθωσαν νὰ τὴν μετρήσουν διὰ τοῦ θερμομέτρου μετὰ μείστην ἀκρίβειαν καὶ εὐκολίαν. Ἴδου δὲ πῶς.

Περίξ τῆς σφαιρίας τοῦ θερμομέτρου βάζουν τριμμένον πάγον, καὶ ἐνῶ αὐτὸς μὲν λιώνει ὁ δὲ ὑδράργυρος ἐντός τοῦ θερμομέτρου καταβαίνει, σημειῶνουν ἐν μηδενικῶν εἰς τὸ μέρος ὅπου σταματᾷ ὁ ὑδράργυρος καὶ δὲν καταβαίνει πλέον. Ἐπειτα βουτοῦν τὸ θερμόμετρον εἰς βραστὸν νερόν. Ὁ ὑδράργυρος ἀναβαίνει τότε, ἀναβαίνει, καὶ ἐπὶ τέλους σταματᾷ. Εἰς τὸ μέρος αὐτὸ κίμνουν ἐν ἄλλο σημείον, καὶ τὸ μεταξὺ τῶν δύο σημείων διάστημα τὸ διαιροῦν εἰς ἑκατὸν ἴσα διαστήματα, τουτέστιν εἰς ἑκατὸν βαθμούς. Ἄν ὅμως τὸ θερμόμετρον ἐκτεθῇ εἰς ψύχος μεγαλύτερον ἀπὸ τὸ ψύχος τοῦ ἀναλελυμένου πάγου, ὁ ὑδράργυρος ὅτ' ἀναβῇ ὑποκάτω τοῦ μηδενικοῦ. Διὰ τοῦτο καὶ ἡ βαθμολογία ἐξακολουθεῖ ἐπίσης καὶ ὑποκάτω τοῦ μηδενικοῦ.

Δι' αὐτοῦ λοιπὸν τοῦ ὄργανου ἐμετρήθη καὶ ἡ θερμοκρασία τοῦ σώματος. Βάλε τὴν σφαιρίαν τοῦ θερμομέτρου ἐντός τοῦ στόματός σου, καὶ ὅτ' ἰδῆς ὅτι ὁ ὑδράργυρος ὅτ' ἀναβῇ, ὅτ' ἀναβῇ, καὶ ὅτ' ἀσταματήσῃ εἰς τὸν βαθμὸν 37 ἢ τὸ πλεον 38. Ἄν τὸν βάλῃς εἰς τὸ στόμα τοῦ πάπου σου ὅτ' ἀσταματήσῃ ἴσως εἰς τὸν βαθμὸν 36, ἀλλ' ἔτι κατωτέρω. Μεταξὺ τοῦ βαθμοῦ 36 καὶ 38 εἶνε ὅλη ἡ διαφορά ἀπὸ σώματος εἰς σῶμα. Ὅλον δὲ τὸν κόσμον ἂν περιέλθῃς, δὲν ὅτ' εὕρῃς ἄνθρωπον, ὅστις νὰ ἔχη θερμοκρασίαν ὀλιγωτέραν τῶν 36 βαθμῶν ἢ ἀνωτέραν τῶν 38.

Ἔννοεῖς τώρα, ὅτι πολλὸ φυσικῶς εἶμεθα θερμοί, ἀφοῦ ἔχομεν ἐντός μας πῦρ, καὶ τὸ τρέφομεν ἀδιάκοπος διὰ τοῦ φαγητοῦ. Δι' αὐτὸ δὲ τὸν χειμῶνα τρώγομεν περισσότερον παρὰ τὸ καλοκαίρι, καὶ ἔχομεν περισσότεραν ὄρεξιν—διότι ἔχομεν ἀνάγκην καὶ περισσότερας θερμότητος—, καὶ διὰ τὸν αὐτὸν λόγον ἐπίσης οἱ ἄνθρωποι τῶν θερμῶν κλιμάτων τρώγουσι πολλὸ ὀλιγώτερον ἀπὸ τοὺς κατοίκους τῶν ψυχρῶν τόπων.

Τὸ περιεργὸν ὅμως εἶνε, ὅτι ὅσον πολλὸ καὶ ἂν φάγωμεν, ὅσην δηλαδὴ καύσιμον ὕλην καὶ ἂν δώσωμεν εἰς τὸ αἷμά μας, ἡ θερμότης τοῦ σώματός μας δὲν αὐξάνει. Ἢ θερμάστρα μας, βλέπεις, εἶνε νοημονεστέρα ἀπὸ ἡμᾶς, καὶ καλεῖται

τόσον μόνον υδρογόνο καὶ ἄνθρακα, ὅσον τῆς χρειάζεται.

— Τί γίνεται τὸ ἐπίλοιπον; Ὅτ' μ' ἐρωτήσης θέβαια.

Τὸ ἐπίλοιπον, κυρία μου, σαράνεται ἀπὸ τὸ αἷμα, καὶ ἐναποτίθεται εἰς τὸ ἥπαρ, τὸ ὁποῖον τὸ μεταχειρίζεται διὰ τὴν κατασκευὴν τῆς χολῆς. Ὅσον λοιπὸν υδρογόνο καὶ ὄσος ἄνθραξ περισσεύουν ἄχρηστα εἰς τὸ αἷμα, γίνονται χολῆ. Διὰ τοῦτο δὲ οἱ μεγάλοι φαγάδες, οἵτινες δίδουν περισσότερον υδρογόνο καὶ ἄνθρακα εἰς τὴν θερμάστραν των, παρ' ὅσον χρειάζεται, κουράζουσι παραπολὸν τὸ ἥπαρ των, καὶ ἀποκτοῦν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἥπατικά νοσήματα.

Τὸ αἷμα ὅμως ἔχει καὶ ἄλλο μέσον διὰ τοῦ ὁποῖου ἀπαλλάττεται ἀπὸ τὸ περισσεῖον υδρογόνο καὶ τὸν περισσεύοντα ἄνθρακα. Ἀποταμιεύει τὸ περίσσειμα, καθὼς ἀποταμιεύουν οἱ φρόνιμοι ἄνθρωποι τὰ περισσεύματά των διὰ τὰς μαλλοῦσας ἐνδεχομένως ἀνάγκας των. Τὸ ἀποταμιεῖμα δὲ αὐτὸ εἶνε τὸ πάχος μας. Ὅτι δὲ τὸ πάχος αὐτὸ, ἣτοι τὸ αἷμα ἢ ἔγγη τῶν ζώων, καθὼς λέγει ὁ λαὸς, εἶνε ἀποταμιεῖμα ἄνθρακος καὶ υδρογόνου, δηλαδὴ καύσιμος ὕλη κατ' ἐξοχήν, ἀρκεῖ νὰ σοῦ τὸ ἀποδείξῃ τοῦτο μόνον, ὅτι ἀπὸ τὸ αἷμα αὐτὸ κατασκευάζονται κηρία, τὰ ὅποια καίουν λαμπρότατα.

Βλέπεις λοιπὸν, ὅτι ἡ θαυμασία αὐτῆς θερμάστρας, τὴν ὁποίαν ἔχομεν ἐντός μας, καλεῖται τὸσην μόνον καύσιμον ὕλην, ὅση τῆς χρειάζεται. Πρέπει ὅμως νὰ μάθῃς τώρα, ὅτι εἶνε σπουδαῖοτατον πρᾶγμα τὸ νὰ ἔχη ἡ θερμάστρα μας αὐτὴ ἀρκετὴν πάντοτε καύσιμον ὕλην, καὶ ὅτι τὸ ποσὸν αὐτὸ δὲν εἶνε μόνον ζήτημα ψύχους ἢ θερμότητος διὰ τὸν ἄνθρωπον, ἀλλὰ ζήτημα ζωῆς ἢ θανάτου.

Περὶ τούτου τὴν ἄλλην ἐβδομάδα.

Ἐπιτομὴ συνήθη

ΑΓΓΕΛΟΣ ΒΑΛΚΟΣ.

ΑΠΟΔΗΜΙΑΙ ΕΙΣ ΤΟΝ ΠΟΛΟΝ

30 ἔτη καὶ ἑπτά μῆσιν 181 καὶ 1807.

Θ'

Διὰ τριῶν ὁδῶν προχωροῦμεν πρὸς τὴν ἀρκτικήν λεκάνην. Ἀρκτικῶς μὲν τῆς Εὐρώπης διὰ τῶν θαλασσῶν τοῦ Σπίτζβεργ, δυτικῶς δὲ διὰ τῶν τοῦ Γρένλανδ, διὰ τοῦ πορθμοῦ Σμιθ καὶ διὰ τῆς θαλάσσης Βαφφὸν καὶ μεταξὺ Ἀμερικῆς καὶ Ἀσίας διὰ τοῦ πορθμοῦ Βέγγριν. Ἐνῶ δὲ οἱ αὐστριακοὶ προέβαινον διὰ τῆς πρώτης, αἱ δύο ἄλλαι ἐξηρῶνόντο ἐπίσης. Ἢ διὰ τοῦ πορθμοῦ Βέγγριν, ἣτοι ἡ τοῦ Γουστάβου Λαμβέρ ἐξητάζετο ὑπὸ τοῦ φίλου ἡμα δὲ καὶ συντρόφου καὶ διαδόχου του κατὰ τὴν ἐνέργειαν τοῦ σχεδίου, τοῦ Ὀκταβίου Παβί, ὅν τινὰ

σφαῖρα προσωπικὴ ἐπλήρωσεν εἰς Βαζενναί, ἐνῶ ἠτοιμάζετο νὰ ἐπιχειρήσῃ ἐκδρομὴν πρὸ πολλοῦ πικρασκουασθεῖσαν καὶ διευκολυνθεῖσαν δι' ἐπιχορηγήσεως ἑκατὸν χιλιάδων φράγκων δοθέντων ὑπὸ τῆς Βουλῆς. Ὁ Ὀκταβίος Παβί, ἀνὴρ ἔχων ἱκανότητα καὶ ἀξίαν, ἐξηκολούθησε τὸ σχέδιον ἀλλὰ τροπολογήσας αὐτό. Ἐτήρησε μὲν τὸ μέρος τῆς ἀναχωρήσεως, ἀλλὰ ἐξελέξατο ἄλλα μέσα ἐνεργείας, παράδειγμα ἔχων τὴν πείραν τοῦ πλοίαρχου Wrangel. Ἀντὶ νὰ μεταχειρισθῇ τὸ βαρὺ πλοῖον τὸ ναυπηγηθὲν ὑπὸ Γουστάβου Λαμβέρ, ἐπενόησε σύστημα σχεδίας ἐπιτηδείας νὰ ἐξολισθηθῇ ἐπὶ τοῦ πάγου ἅμα δὲ καὶ νὰ πλῆθῃ εἰς τὴν θάλασσαν. Κατεσκευάσεν αὐτὴν εἰς Πετροπαυλόσκυ ἐν τῇ Ἀλάσκᾳ καὶ ἐμελλε νὰ μεταβῇ εἰς τὸ ἀκρωτήριον Γικκάν ἀπεναντι τῆς γῆς Wrangel διὰ τῆς ξηρᾶς πρὸς τὴν Σιβηρικὴν ἄκρην καὶ διὰ θαλάσσης τρεπόμενος περὶ τὸ ἀνατολικὸν ἀκρωτήριον. Ἐνταῦθα ἐμελλε νὰ συνέλθωσιν οἱ συνοδοιπόροι καὶ νὰ ἔτοιμασθῶσι. Τὸ πλήρωμα δὲ θὰ συνέκειτο ἐκ τριῶν Καμφλάδων καὶ πέντε ναυτῶν συνεισμεμένων εἰς τοὺς ἀρκτικούς διὰπλους. Καθὼς δὲ ὁ Γουστάβος Λαμβέρ καὶ ὁ διδάκτωρ Πέττερμαν, οὕτω καὶ ὁ Ὀκταβίος Παβί νομίζει τὸ πολικὸν κέντρον περιεζωσμένον ὑπὸ θαλάσσης ἀνοικτῆς, περιεζωσμένης καὶ αὐτῆς ὑπὸ πολικῶν πάγων ἢ δυσκοιλία δὲ συνίστατο μόνον καὶ μόνον εἰς τὴν διάβασιν τοῦ φραγμοῦ τούτου τῶν πάγων. Ἄλλ' ἵνα ἐπιτύχη, ἔπρεπε νὰ ἔχη μεθ' αὐτοῦ ἑκατὸν ταρανδούς διὰ δύο σκοπούς· πρῶτον μὲν ἵνα ἔλκωσι καὶ δευτέρον ἵνα χρησιμεύσωσι πρὸς τροφήν πρὸς τούτους δὲ καὶ πεντήκοντα κύνας. Τὸν Μάιον τοῦ 1872 ὑπέβαλε τὸ σύστημα καὶ τὸ πρόγραμμα αὐτοῦ εἰς τὴν ἀκαδημίαν τοῦ Ἁγίου Φραγκίσκου. Ἐκεῖθεν δὲ ἀνεχώρησεν ἐπὶ τοῦ πλοίου Γιοκοῦμα ἵνα ὑπάγῃ εἰς Πετροπαυλόσκυ, ὅπου ἐμελλον νὰ γίνωσιν αἱ τελευταῖαι προετοιμασίαι. Ἐκτοτε οὐδεμίαν εἰδησιν ἔχομεν, οὔτε αὐτοῦ, οὔτε τῆς συνοδίας, ἣτις ἐμελλε νὰ ἐπιστρέψῃ διὰ τοῦ πορθμοῦ Σμιθ εἰς τὴν Ἀμερικὴν.

Ἢ ὁδὸς τῆς θαλάσσης Βαφφὸν ἐξηρῶνθη ὑπὸ συνοδίας Ἀμερικανῶν, κυβερνωμένης ἀπὸ τὸν πλοίαρχον Χάιλ, ἣτις, ὀλιγώτερον εὐτυχῆς τῆς Γερμανίας καὶ τῆς τοῦ Τέγγετση, ἐγένετο γνωστὴ ἕνεκα τῆς μεγίστης αὐτῆς συμφορᾶς.

Ὁ Χάιλ, χαρακτικῆς ὄν ἐν τῇ πύλει Κιγκιννάτη, ἠσθάνετο αὐτὸν καταπλεγμένον ὑπὸ τῆς ἐπιθυμίας νὰ πλεύσῃ πρὸς ἀρκτον, καθόσον ἀνεγίνωσκε τὴν διήγησιν τῆς ἐκδρομῆς τοῦ Γρίνβελ πρὸς ἀνεύρεσιν τοῦ Φραγκλίνου. Δέκα ἔτη ἐμελέτα τὰ περὶ τῶν χωρῶν ἐκείνων καθὼς καὶ τὰ περὶ τῶν μέσων τῆς ἐκεῖ μεταβάσεως· εἶτα μαθὼν τὴν ἀποδημίαν τοῦ Μάικ Κλίντοχ, ἀπεφάσισε νὰ ὑπάγῃ κατόπιν αὐτῆς. Ἐπὶ τούτῳ δὲ ἐπιβὰς εἰς πλοῖον φαλαινοθηρῶν, ἀπέβη εἰς τὴν δυτικὴν παραλίαν τοῦ πορθμοῦ Δαυί, μετὰ μίαν

λέμβον και με Έλυθρα. Άλλ' άπολεσθείσης τής λέμβου δέν κατώρθωσε μέν νά εκτελέση τή σχέδιόν του, εξηρένησεν όμως τήν χώραν και έφερε τά Έγνη του Φραβίχερ, πρό τριών εκατονταετηρίδων άποδημήσαντος. Έπανελθών δέ εις Άμερικήν τή 1862, ανεχώρησεν εκ νέου τή 1864 μετά δύο Έσκιμώων, οίτινες είχαν συνοδεύσει αυτόν και πρότερον, και επί πέντε Έτη εξηρένησε τόν κόλπον Ουδσον. Ζών άδιακόπως μετά τών Έσκιμώων παρεδέχθη και τά Έτη και τήν γλώσσαν και τά Έθιμα αυτών, και προητοιμάζετο διά τήν μεγάλην άποδημίαν ήτις ήτο ο κύριος αυτού σκοπός. Περιήλθε τότε τήν Άμερικήν, δεικνύων τήν μικράν Έσκιμώϊκήν οικογένειάν του, κάμων αναγνώσματα, διαδίδων τούς σκοπούς του και υποβάλλων αναφοράς εις τήν κυβέρνησιν όπως τύχη συνδρομής. Μετά πολλάς δέ ενεργείας και άηδίας κατώρθωσε νά παραχωρήσασιν αυτόν άχρηστον πλοϊον, τόν *Πύλαριν*.

Ο Χώλ εκόπει ν' αναχωρήση εκ του χειμερινού σταθμού εις τόν πόλον, φέρων μετ' έαυτού πέντε Έλυθρα, συρόμενα έκαστον εκ δύο δεκα ή δεκαπέντε κυνών και οδηγούμενα υπό δύο άνδρών, και έσα εφόδια ήτο δυνατόν νά χωρήσωσι, τή δέ ταξείδιον διήρειτο εις πέντε μεγάλους σταθμούς. Και κατά μέν πρώτον οι όδοιπόροι έπρεπε νά καταναλώσωσι τά εφόδια τού ενός μόνον Έλυθρου, έτε δέ τά εφόδια ταύτα θά έμενον διπλάσια τής ποσότητος τής αναγκαίας εις διάτροφήν του πληρώματος μέχρι τής επιστροφής του εις τήν πλοϊον, έπρεπε νά διαιρηθώσιν εις δύο και τή μέρη νά παραχωρήθω εις τόπον ευδιάκριτον, τή δέ νά φυλαχθή διά τή μέρη του πληρώματος τή όποιον θά επανήρχετο άμέσως εις τόν χειμερινόν σταθμόν με τή μη χρήσιμον πλέον Έλυθρον. Τότε οι λοιποί θά εξηκολούθουν τόν δρόμον καταναλίσκοντες κατά τόν αυτόν τρόπον τή περιεχόμενον έκάστου Έλυθρου εν μετά τή άλλο, και προντίζοντες νά φυλάττωσιν έκάστοτε πλήν τής ποσότητος τής αναγκαίας διά τήν επιστροφήν του πληρώματος και μέρος ίσον προωρισμένον εις συγκρότησιν παρακαταθήκης. Κατά τόν τρόπον τούτον τή τελευταίον Έλυθρον θά έφθανε μόνον εις τόν πόλον μετά τών δύο οδηγών τών όποιων τήν επάνοδον θά εξησφάλιζον αι τέσσαρες παραχωρήσει παρακαταθήκαι. Είς τή ευφυές τούτο σχέδιον προσθετέα και ή ευφυστάτη συγκρότησις του πληρώματος, περιλαμβάνοντος τόν Ουίλλιαμ Μόρτον, σύντροφον του Κάν, τόν ανακαλύψαντα τήν ελευθέραν θάλασσαν του πόλου πρός τήν άκραν του Ισθμού Κένυδου, διαφόρους άλλους ναύτας διαπρέποντας επί γενναϊότητι και άξία, τέλος δλόκληρον οικογένειαν Έσκιμώων προωρισμένων νά προμηθεύωσιν εις τή πλήρωμα κρέας νεωπόν. Έλήθη δέ

και τελευταίον μέτρον φρονιμώτατον. Ο Φραγκλίνος είχε άπολεσθή διότι δέν έδότη έγκαίρως ειδήσεις του ναυαγίου του και μάλιστα διότι ήγγόνουν πού νά διευθύνωσι βοηθήματα. Και ένα άποφύγη τού άτοπον τούτου ο Χώλ, έφερε μετ' έαυτού πολλούς χαλκίνους κυλίνδρους ών ένα έριπτε καθ' έκάστην εις τήν θάλασσαν περιέχοντα τήν σημείωσιν τής ακριβοδύ θέσεως του πλοϊου καθώς και τής θέσεως του πληρώματος. Πρός τούτοις έπρεπε νά παραχώρη κατά τήν εισοδον του πορμού Jones εις τόπον ώρισμένον, πληροφορίας περί του δρόμου τόν όποιον έμελλε νά διατρέξη δριστικώς.

Τή άποθησόμενον όμως απέδειξεν ότι εις τή τοιαύτης φύσεως ταξείδια τή άπρόσποτον και ή τύχη ματαιούσιν πολλάκις τά ληφθέντα μέτρα και ότι υπάρχουσιν κίνδυνοι τούς όποιους δέν δύναται νά προλάβη ή ανθρώπινη πρόνοια.

Τήν 29 Ιουνίου 1874 ο *Πόλαρις* ανεχώρησεν εκ Νεοεσθόρακου φέρων μετ' έαυτού τήν σημαίαν τήν όποιαν ο Μόρτον και ο Άγε είχαν άνυψώσει δις επί τών παραλίων τής πολικής θαλάσσης. Τήν 24 του έρχομένου Αυγούστου έλήθη τελευταία επιστολή παρά του Χώλ, λέγουσα ότι τά πάντα έγινόντο έως τότε κατ' έγχήν και ότι ήτοιμάζοντο νά εισηγηθώσιν εις μέρη άνατοίχιστα μετ' αυτήν δέ δύο Έτη παρήλθον χωρίς νά μάθωσι τι περί τών άποδημητών. Τήν 30 Άπριλίου 1873 εις τόν κόλπον Robert-Lo-Terre-Neuvo τή Άγγλικήν πλοϊον *Τίγρις* προσέκρουσεν εις πάγον έφ' ου ήσαν δεκα Ευρωπαίοι και έννέα Έσκιμώοι, ών δύο γυναίκες και πέντε παιδιά, και δεκαέννέα άλλοι κάτισχοι και εξηνητημένοι. Ούτοι έμενον εξ όλου του πληρώματος του *Πόλαρις*. Ο *Πόλαρις*, όστις κατά πρώτον έμελλε νά εισέλθω εις τή στενόν του Jones, παρακαλυθείς υπό τών πάγων εξηκολούθησε τόν δρόμον του πρός βορράν αναβαίνων τόν πορμόν Σμιθ, όπως είχαν πράξει πρό αυτού ο Κάν και ο Άγε. Έπροχώρησαν δέ σπουδαίως πρός βορράν και τήν 4 Σεπτεμβρίου ήσαν εις 82°, 45' τού πλάτους, εις τή ανώτατον δηλαδή σημειον εις τή όποιον είχαν φθάσει έως τότε με τά Ιστία. Και μόν ο Πάρρς τή 1827 είχε φθάσει εις 82°, 45', αλλά δι' Έλυθρομένης λέμβου πολλάκις επί του πάγου. Έπειδή δέ επλησίαζεν ο χειμών ενόμισαν φρόνιμον νά όπισθοδρομήσωσι και νά διαχειμώσωσιν εις τόν νομασθέντα δρομον του *Πόλαρις* 84°, 38' πλάτους. Ο Χώλ επεχείρησε τότε νά υπάγη πρός τόν πόλον επί Έλυθρου, άλλ' άσθενήσας επανήλθε μετά σπουδής εις τόν δρομον *Πόλαρις* και απέθανε τήν 8 Νοεμβρίου και ούτως ο θάνατος του διευθύνου έφερον εις πέρας τήν άποδημίαν. Άλλ' επειδή δέν εξέρχεται τις τών πάγων του πόλου όπως θέλη, τή πλοϊον δέν ανέλαβε τήν ελευθερίαν τών κινήσεών του ειμή τόν Αυγούστον του 1872.

Τότε διευθύνθη πρός μεσημβρίαν οι σωροι τών πάγων μεταξύ τών όποιων εύρίσκετο πολλάκις κινδύνουσιν νά συντρίψωσιν αυτά, και τήν 45 Οκτωβρίου, ενώ επλησίαζον εις τόν δρομον Βαφφέν, εξηγήθη τρικυμία τσοσούτον τρομερά, ώς πάντες ενόμισαν ότι θά καταποντιθώσιν άμέσως επεχείρησαν νά μεταφέρωσι τά εφόδια επί μεγίστου πάγου έγγίζοντες τή πλοϊον. Άλλά διαρκούσης τής εργασίας ο πάγος συνετρίβη πολλάχου, τά σχοινία εκόπησαν και τή ταλαιπωρον πλοϊον παραφερόμενον υπό τής τρικυμίας άπωλέσθη εις τά σκότη. Δεκαέξ άνθρωποι, τή ήμισυ περίπου τών άποδημητών, εύρίσκοντο τότε επί του πλοϊου περί ών οδδεμία πληροφορία έλήθη έκτοτε. Επί του πάγου εύρίσκοντο 18 ψυχαι, ών δύο γυναίκες Έσκιμώων και πέντε παιδιά, οίτινες έμειναν διαρκώς επί του κυμαινομένου πάγου από Οκτωβρίου μέχρι Άπριλίου. Πολλοί και μάταιοι κόποι κατεβλήθησαν όπως φθάσωσιν εις τήν Ξηράν. Έκτισαν καλύβας εκ χιόνος και έτε έτελειώσαν αι τροφαι των συνέλαβον πτηνά, άρκτους και φώκας. Εύκολον δέ νά συμπεράνωμεν τά θασανιστήρια τής πείνης και του ψύχους εις τά όποια υπέπεσαν οι ταλαιπωροι εκείνοι εν μέσω του ωκεανου. Ο όγκος ούτος του πάγου κατ' αρχάς είχε πέντε μιλίων περιφέρειαν, μικρόν όμως κατά μικρόν διαγώστευσε και επί τέλους έμεινε μόνον εξήκοντα μέτρων διάμετρος. Τήν πρώτην Άπριλίου, φοβούμενοι μή καταποντισθώσιν, επέβησαν εις τās λέμβους, αφέντες τās επί του πάγου θέσεις, επληνήθησαν δέ δλόκληρον μήνα συγκρούμενοι περί τούς πάγους και άκαταπαύτως άπειλούμενοι υπό του ψύχους και τών τρικυμιών, έτε τήν 30 Άπριλίου απήνητησαν τήν *Τίγριδα*, τήν σώσασαν αυτούς από βεβαίου θανάτου αφού κατέτριψαν 197 ήμέρας επί του κυμαινομένου πάγου χωρίς κανείς νά πάθω εκ τών τσοσούτων ταλαιπωριών. Και όμως ή επιστήμη ώφελήθη από τής άτυχούς ταύτης άποδημίας, καθόσον περί τά άερονομικά, μετεωρολογικά και μαγνητικά φαινόμενα έγινόντο πολλοί και ακριβείς παρατηρήσεις. Τή πλοϊον περιείχε δείγματα ξύλων συναχθέντων εις τόν δρομον *Πόλαρις*, καστανίας, μελλίας, και ελάτης. Είδον αναριθμητούς διάττοντας άστράς, παρετήρησαν τή ύψος τών παλιόριων και τήν ύπαρξιν υποθαλασσίου βόματος πρός νότον. Η θερμοκρασία υπήρξε περιεργος τόν μόν χειμώνα είναι γλυκυτέρα ή όσον υπέθετον τή δέ θέρος κατ' όλην τήν έκτασιν τής χώρας δέν έφάνησαν πλέον ούτε πάγοι ούτε χιόνες ειμή κατά τινά μέρη υπό τήν σκιάν τών βράχων. Τήν ώραν ταύτην του χρόνου ή γή σκεπάζεται υπό χλόης και φυτών άρκτικών, έχόντων άνην περικαλλέστατα μέν, πάντη όμως άσμα' είχε δέ και άπειρίαν ζώων, όλον βοών, λύκων, άλωπέκων, χηνών και άλλων θαλασσίων πτηνών.

Πτηνά δέ τής γής υπάρχουσιν μόνον πέρδικες εις τήν θάλασσαν φαινόνται ελίγοι ίχθεις, πολλοί δέ καρύδες, πολύποδες και μέγας αριθμός φωκών' επί τέλους εύρίσκονται πολυάριθμοι χρυσάλλιδες, μυϊαι, μέλισσαι, έντομα και μάλιστα κώνωπες.

Αί δέ γεωγραφικαι έρευναι υπήρξαν αι εξής: ή άνοικτή πολική θάλασσα τήν όποιαν κατέδειξαν ο Άγε και ο Κάν είναι μακρότατος πορμός' οι ναυσιπόροι ανέβησαν εις τή Repulse-Harbour, τή ακρότατον μέρος τής εκδρομής αυτών, επί ύψους 500 μέτρων, από του όποιου ειδον τās γαίας διευθυνομένας πρός τή ανατολικοβόρειον και εκείθεν πρός τή νοτιανατολικήν. Πρός τήν δυτικήν δέ παραλίαν ή γή διευθύνετο πρός βορράν όσον έβλεπεν ο οφθαλμός και έφάνητο άπολήγουσα εις ακρωτήριον κείμενον εις τόν 84ον βαθμόν. Εν καθάρει δέ τινι ήμέρᾳ παρετήρησαν εκείθεν τής γής ταύτης γραμμήν φωτισθόλον κυκλοτεροές σχήματος, ήτις πιθανόν νά ήτο ή ελευθέρα έκεινη θάλασσα τήν όποιαν παρεδέχθησαν τσοσι γεωγράφοι, περί ής όμως δέν έχομεν έτι θετικώς ειδήσεις.

Εν τή διαστήματι τούτῳ εξ άλλαι άποδημιαί σουηδικαι έγινόντο αλληλοδιαδόχως υπό τās οδηγίας του Κ. Νορδίνσκελς, του άδαμαστού περιηγητου τής Άρκτου. Οι πάγοι απέφραξαν ένώπιον αυτών τόν δρόμον του πόλου, αλλά αι διαχειμασται αυτών ώφέλησαν τήν επιστήμην και αυτά τά θρησκευτικά τών φαλαινών πλοια έχορήγησαν χρησίμως πληροφορίας περί του γεωμετρικού σχήματος τής χώρας ταύτης. Εν τών πλοϊων τούτων ανεκάλυψε τήν καλύβην τήν όποιαν κατεσκεύασεν εκ ξύλου τῷ 1695 ο Βαρέντς και οι σύντροφοί του, ών τή πλοϊον είχε συντρίβη από τούς πάγους, δι' ο και είχαν βιασθή νά διατρίψωσιν εις τή Νέαν Ζέμβλην. Τσοσούτον δέ διατηρείτο καλώς ή καλύβη αυτη, ώστε ενόμιζες ότι κατεσκεύασθη τήν προτεραιάν. Εύρον δέ εκεί δλόκληρον συλλογήν ναυτικών εργαλείων του 12Τ' αιώνος, βιβλία τινά και τόν αυλόν του Βαρέντς.

Εξ όσων είπομεν συμφώνως πρός τά συμπεράσματα τών άγρευνητών, άν και αι άγγλικαι έφημερίδες αναγγέλλουσιν έτι σήμεραν νέαν άποδημίαν πρός τόν άρκτικόν πόλον, συμπεραίνομεν ότι ή πρός τήν ελευθέραν θάλασσαν του πόλου προσέγγισις διά θαλάσσης είναι αδύνατος, ενόσω τούλάχιστον δέν μεταβληθῆ ή φυσική κατάστασις τής ημετέρας σφαίρας. Ο άσφαλέστερος τρόπος όπως φθάσωμεν εκεί θά ήτο ο επινοηθείς υπό του Halle, αλλά πολύ εύρύτερος και με πολύ περισσότερα μέσα όπως νικηθώσι τά στοιχεία τή χιλιοστήν μέρος του αϊματος και του χρυσου του χυθέντος εις τόν πόλεμον του 1870 ήθελε διαλύσει τή επιστημονικόν τούτο πρόβλημα.

Οί άπόρρητοι ναυσιπόροι του Τέγεωφ επι-
 ουμοῦσι νά επαναλάβωσι τήν δοκιμήν. Άλλά
 και ή Άγγλία, αίσχυνόμενη διά τήν μακράν ά-
 πραξίαν της, φαίνεται έτοιμη νά διατρέξη έκ
 νέου τās θαλάσσης εις τās όποιās πολλάκις έ-
 κυμάτισεν ή σημαία της. Ίδού δε και τό σχέ-
 διόν της: νά αναβή διά του όρμου Βαφφέν τόν
 πορθμόν του Σμιθ και τό στενόν του Τένεδου
 μέχρι του μέρους όπου έφθασαν ό Χάλ και ό Ά-
 γε νά παρακολουθήσωσιν όσον τό δυνατόν πλη-
 σιέστερον τήν δυτικήν παραλίαν του Γρόνλανδ
 άφίνοντες κατά διαστήματα πλοία χάριν βοη-
 θείας, νά αναγνωρίσωσι τό σχήμα της άπεράν-
 του ταύτης χερσονήσου, νά ίδωσι πού καταλή-
 γει, νά παρατηρήσωσι τήν φύσιν της πολιτικής
 λεκάνης και νά ζητήσωσι τόν τρόπον της δια-
 θέσεως του έξόνου. Πρέπει δε νά υπερθαυμά-
 σωμεν τούς γενναίους αυτούς άνδρας, τούς άφω-
 σιομένους εις τήν τελειοποίησιν της έπιστήμης
 και του πολιτισμού, και διά τούτο υποβαλλο-
 μένους εις δοκιμασίας και ταλαιπωρίας βεβαίως
 και γνωστάς ήδη.

L. ROZIER.

Η ΜΥΙΑ

Έκ των του Εθνεγίου Μουτόν.

ΟΡΙΣΜΟΣ

Πλάσμα ελαφρόν ώς ό άνεμος, ταχύ ώς ό
 λογισμός, διαβατικόν ώς τό νέφος, παριστάμε-
 νον εις πάσας ήμών τās πράξεις και αυτās τās
 μάλλον μυϊκάς πανταχού παρόν, έν τε τή κα-
 λύβη του πέντηος και τά άνάκτορα του βασι-
 λέως άχώριστος σύντροφος του ανθρώπου, τόν
 όποιον άκολουθεί εις όλα τά κλίματα και πά-
 σας τής γής τās ζώνας συνιππεύον μετά του
 στρατιώτου, συνοχοόμενον μετά του όδοιπόρου,
 συμπλέον μετά του ναύτου, άθυρμα του παι-
 διου, ενόχλησις του άνδρός, ειδώλον του θραχ-
 μανος, λεία του πτηνού, σύντροφος πάντοτε
 διωκόμενος και πάντοτε έπιστρέφων, εφήμερος
 ώς ήμεεις επί της γής και ένόνων διηνεκώς τήν
 πρόσκαιρον αυτού ύπαρξιν τή ήμετέρα, δημοτρέ-
 πεζος, συμπότης σύνευνος και άντεραστής ήμών,
 έχων σκήνωμα τόν οικόν του ανθρώπου, όπως τό
 πτηνόν τό φύλλωμα του δάσους, και έν τούτοις
 ουδέν παρ' αυτού άφαιρών, άλλ' άρνούμενος εις
 άκτινα ήλίου εισδύουσαν διά του περιθύρου του
 ή ψυχίον καταπίπτον εκ της τραπέζης. Τό άθώον
 τούτο έν, τό όποιον ουδένα ποτέ έβλαψε και τοι
 ύπό πάντων άσπλάγγως καταδιώκεται, ή μυία,
 εύρε παρ' ήμιν συνήγορον και ιστοριογράφον.

Προσέλθετε άκακά πλάσματα, πετάτε άμέ-
 ριμνα παρ' έμέ περιπατείτε επί του χάρτου μου
 και έραπετε από του καλάμου εις τούς δακτύ-

λους μου, εκμυζάτε άφόςως διά της προβοσκί-
 δος πάν θρεπτικόν ψυχίον άρκούν εις τήν γνω-
 στήν ύμων λιτότητα, και ένώ ύπερασπίζω ύμās
 κατά της κακίας των ανθρώπων, εύφραίνετε τόν
 γέροντα φίλον σας, περιεομδούντα εις τά ότα
 του τό ήσμα έπερ σας έδίδαξεν ό Πλάστης.

Ο χαρακτήρ της μυίας είναι εύθυμος, ζωηρός,
 όξύς, ιδιότροπος, άφροντις, άβουλος και άπρο-
 νόητος. Παρ' αυτης δεν πρέπει νά ζητώμεν βα-
 θύτητα αισθημάτων, μακράς άναμνήσεις, πίστιν
 και έπιμονήν. Άλλ' άν άγαπήσ τούς άμερίμους
 εκείνους τυχοδιώκτας, ότινες εγειρόνται τό πρωί
 χωρίς νά φροντίζωσι πού θέλωσι κοιμηθί τό
 έσπέρας, τούς εις μόνην τήν επιθυμίαν αυτών
 ύπακούοντας και μόνας τās κλίσεις των άκολου-
 θούντας, τούς ουδέν άλλο θηρεύοντας πλην μό-
 νης της ήδονής, άδιαφορούντες διά τό μέλλον,
 άν σε τέρη τή θέμα της ακαθήκτου εύθυμίας,
 της άεικινήτου χαράς, τού πτερυγίζοντος έρω-
 τος, παρατήρει τās μυίας και πάντα ταύτα
 θέλεις εύρει παρ' αυταίς.

Η μυία πλην τούτων κοσμεΐται και ύπό όντως
 σπανίου προτερήματος, της έξόχου καθαριότητος.
 Άνά πᾶσαν στιγμήν βλέπομεν αυτην σταματώ-
 σαν, και κύπτουσαν ή έρθουμένην, ίνα πλύνη
 τās χείρας της μετά προσοχής. Άφου καθαρί-
 ση αυτās, λειάνει τήν κόμην, διευθετεί τούς έο-
 στρόχους και τρίβει τόν τράχηλον αυτης. Μετά
 ταύτα πλύνει τούς πόδας, σπογγίζει τās πτε-
 ρυγας άνωθεν και ύποκάτω και σμήχει τās
 πλευράς της. Τήν διακόσμησιν ταύτην επανα-
 λαμβάνει δις και τρίς άνά πᾶσαν ώραν, διότι
 είναι αναγκαία προς διατήρησιν της λειότητος
 εκείνης των μελών, δι' ης κατορθώνει νά δι-
 σθαινη εις τόν άέρα, και προς άπαλλαγήν από
 του βαρύνοντος τήν πτήσιν της κονιορτού.
 Τοούτος είναι ό σκοπός των χειρονομιών της
 μυίας, ήλως δε άβάσιμος ή γνώμη των πι-
 γευόντων ότι αυτη, όσάκις μὲν τρίβει τούς έμπρο-
 σθίους πόδας, εκφράζει ούτω τήν χαράν της,
 όσάκις δε τούς όπισθίους, προγυμνάζεται εις τό
 άλμα. Ταύτα είναι άπλαϊ δημόδεις προλήψεις.

Έν τούτοις ή τοσοούτον εύθυμος και άμέριμνος
 μυία περιστοιχιζεται, ως πάντες οι κάτοικοι της
 κοιλάδος ταύτης των δακρύων, ύπό κινδύνων
 και έχθρών. Μυρία στόματα χαινούσι παρ' αυ-
 τήν έτοιμα νά τήν καταπίωσι. Τά πτηνά, αι
 άράχλαι, αι σαύραι, οι θραις, οι φρυνοι και οι
 βαθρακοι εκήρυξαν άδιάλλακτον κατ' αυτης
 πόλεμον.

Είδές ποτε, άναγνώστα, μυϊαν διωκομένην
 ύπό άράχνης. Τό θέμα είναι περιεργον, άλλά
 και σπαραξικάρδιον άν δε οι πρωταγωνισται του
 δράματος τούτου ήσαν μεγαλείτεροι, άν έβλέπο-
 μεν δηλ. και ήμεεις τήν άράχνην οία παρίσταται

εις του θυματος αυτης τούς όφθαλμούς, τό αίμα
 ήμών βεβαίως ήθελε παγώσει.

Παρατηρήσατε τήν πτωχήν μυϊαν πώς τρελ-
 λοπτερυγίζει και πώς έπειτα σφαδάζει άμα εις
 τόν ίσθον έμπροσθα! Άλλά πᾶσα κίνησις πε-
 ριπλέκει τήν δύστηνον έτι μάλλον, οι δε άγώνες
 αυτης, σειοντες τό δικτυον έν μέσω του όποίου
 έλλοχά τό θηρίον, είδοποιούσι τούτο ότι τό θυμα
 είναι ήδη στερεώς δεδεμένον. Η άράχνη όρμηξ
 τότε και συλλαμβάνει τήν αιχμάλωτον, φρον-
 τίζουσα, ως προνοητικός δήμιος, νά περιτυλίξη
 αυτην διά μυρίων σχεδόν άοράτων δεσμών. Ούτω
 έσπαργανωμένην ως έρφος, άλλά σφαδάζουσαν
 έτι άποκομίζει ή άράχνη τήν μυϊαν, κρεμάζει
 αυτην από νήματος τινός του ίσθου της, και
 έπειτα ότε μὲν τήν φονεύει, θραύουσα τόν ώμόν
 της διά των όδόντων, ότε δε άσπείρουσαν και
 ζώσαν τήν κατατρώγει.

Τά άλλα τουλάχιστον ζώα δεν βασανίζουσι
 τήν μυϊαν. Τά πτηνά τήν καταπίνουσιν ένώ
 πετᾷ, τά δε έρπετά άγρεύουσιν αυτην περιπα-
 τούσαν. Άλλά πλην τούτων πόσοι άλλοι κίνδυ-
 νοι περιστοιχιζουσι τήν άθλιαν! Παραθυρόφυλλον
 σεϊόμενον ύπό του άνέμου, θύρα κλειομένη, κη-
 ροπήγιον άποθετόμενον επί της τραπέζης, κά-
 θισμα καταπίπτον, πάντα ταύτα άποτελοΐσι
 θανατηφόρους μηχανάς ύφ' άν αυτη συντρίβεται
 και έξοντούται. Ποσάκις φυλλομετρών άρχαίον
 βιβλίον εύρον μεταξύ των σελιδών αυτού μυϊαν
 ή μάλλον σιάν αυτης, ήν ή χειρ άπροσέκτου
 λογίου είχε παρενερείει εις τό κείμενον του
 συγγραφέως!

Άλλαί πάλιν άποθνήσκουσι διά του πυ-
 ρός. Η φλόξ των λαμπάδων έλκυει αυτās πλη-
 σιάζουσι, θαμβούνται, άκούεται τότε ύπόκωφός
 τις τριγμός, και ή μυία καταπίπτει πυρίκαυτος
 εις τό ρευστόν λιπος της λαμπάδος. Έκει καί-
 εται θραδέως μετά φλογός κυανής, πρόξενουσα
 εις τό κηρίον κάταστρεπτικήν σύριγγα, ήν σπεύ-
 δαμεν νά έπουλώσωμεν εζάγοντες τό πτώμα, τό
 όποιον άνευρίσκουμεν τήν έπισύσαν έν τῷ άκρο-
 λυχνίω περιβεβλημένον λευκόν σάββανον πεπη-
 γότος λιπος. Εύτυχής όμως πρέπει νά λογι-
 ζεται ή μυία, άν διά μεζς εκάη! διότι πολλάκις
 μόνα τά πτερά αυτης καινούται και οι πόδες, και
 ούτως ήκρωτηριασμένη πίπτει κατά γής και
 ύφίσταται θραδύ και όδυνηρόν τέλος.

Αί έντός του ελαίου πίπτουσαι μυϊαι άποθνή-
 σκουσιν εύθως εξ άσφυξίας, φρασσομένην ύπό του
 λιπαρού ρευστου των όπών της κοιλάς, καλου-
 μένων τραχειών, δι' άν άναπνεύουσι. Αί δε πί-
 πτούσαι εις τό ύδωρ, τόν οϊνον ή τό γάλα
 ύπαφέρουσι περισσότερον. Η μυία είναι ήριστος
 κολυμβητής, άλλ' άδυνατεί νά προσορμισθί
 καθότι μυστηριώδης τις δύναμις, ελαχίστη βε-
 βαίως άλλ' άρκούσα διά μυϊαν, άπωθεί αυτην

άσπλάγγως από του χείλους του άγγείου. Η
 σκληρά αυτη άγωνία παρατείνεται πολλάκις επί
 ήμισιαν ώραν, μέχρις ου δηλαδή διαλυθώσιν έν
 τῷ ύδατι τά ένδύοντα τό σώμα της μόρια άέρος.
 Αί κινήσεις αυτης καθίστανται τότε βραδύτεραι,
 τά μέλη της διατέλλονται επί τινας στιγμάς,
 είτα δε συστέλλονται σπασμοδικώς και άπέρχε-
 ται του ματαίου τούτου κόσμου.

Τό κατ' έμέ, όσάκις τό ρευστόν είναι καθαρόν
 και τό περιέχον αυτό άγγείον δεν είναι... έν-
 νοούμεθα, σπεύδω πάντοτε νά τείνω εις τήν πνι-
 γομένην σανίδα σωτηρίας, βλέπων αυτην μετά
 χαράς έρπουσαν επ' αυτης, ως ναυαγός επί σχε-
 διάς, τινασσομένην, περιμένουσαν νά σταγνώση
 και ανοίγουσαν και πάλιν εις τόν άνεμον τά πτε-
 ρά της.

Ένίοτε όμως, άν ή διάρκεια του λουτραύ ήτο
 υπερβολική, ή μυία μένει λειπόθυμας και άκίνη-
 τούσα. Αν τότε ήλιασθή ή τεθί είτε επί χλια-
 ρās τέφρας, είτε έντός βινισμάτων ξύλου, όρυ-
 ζοκόνεως ή άλλης οίας δήποτε ύλης ίκανώς ν' ά-
 πορροφήση τήν υγρασίαν, βλέπομεν τό δυστυχές
 ζώοφυον κινούν κατά πρώτον τόν ένα πόδα, έπειτα
 τόν άλλον, σεϊον τήν προβοσκίδα, άποπειρώμενον
 νά όρθωθί, καταπίπτον, όρθούμενον και πάλιν,
 και τέλος άφιπτάμενον όριστικώς. Η ζωή μυίας
 είναι βεβαίως μικρόν πράγμα, άλλ' ή καρδια
 του ανθρώπου είναι μεγάλη, και έν αυτη πρέπει
 νά ύπάρχη τόπος διά τήν χαράν, ήν προσενεί ή
 σωτηρία πλάσματος, του όποίου ή ύπαρξις
 είναι τόσον θραχέα και ύπό τοσοούτων άπει-
 λείται έχθρών και κινδύνων.

Έκ πάντων τούτων των έχθρών ό φοβερώτε-
 ρον είναι βεβαίως ό μαθητής των σχολείων, ό
 ουδέμιος φειδόμενος άγγαρείας και βασάνου.
 Ούτος ίσταται επί όλόκληρον πολλάκις ώραν
 ένδεδεμένον δυστυχίη μυϊαν, ήτις άφου μυριάκις
 διαφύγη, κουρασθείσα και άσθμαίνουσα συλλαμ-
 βάνεται επί τέλους ύπ' αυτου. Τό τραφερόν
 παιδίον μεταμορφούται τότε εις Νέρωνα και Δε-
 μητιανόν. Οτε μὲν άποσπᾷ τās πτέρυγας της
 αιχμαλώτου και χαιρει βλέπων αυτην πηδώσαν
 ως ακρίδα, κατάπληκτον εκ της στερήσεως του
 επί των νώτων συνήθους βάρους και νέον άνα-
 ζητούσαν κέντρον ίσορροπίας, ότε δε κολλᾷ επί
 της βίχης αυτης χάρτινον όμοίωμα χηνός, ύφ' ου
 τό φορτίον κύπτουσα ή δυστυχής φαίνεται σκω-
 πτικώς μιμουμένη τό άχαρι βήμα του νηξίποδος
 πτηνού. Άλλοτε πάλιν ό μαθητής, άφίμων άκέ-
 ραιον τό θυμα, προσαρτᾷ εις τά όπίσθια αυτου
 κροκίδα βάμβακος ή έρίου, και ή μυία άφιπτα-
 ται διαγράφουσα ως κομήτης στίλβουσαν τροχίαν
 έν τῷ εκτάσει. Πολλάκις διαδοχικώς και εκ
 διαλειμμάτων άποσπώνται άνά έν τῷ άκρα
 και έπειτα αι πτέρυγες του θυματος, ου ό κλα-
 δευθείς κορμός μένει άκίνητος, μέχρις ου ό θά-

νατος επέληθη θραύς και αγωνιάδης. Άλλοι μαθηταί θέτουσι τήν μύϊαν μεταξύ δύο φύλλων χάρτου και ούτω συντρίβουσι και πιέζουσι αυτήν, ίνα χαράξωσι διά του αίματός της άραβογραφήματα επί του χαρτίου. Άν δέ ο νέος δήμιος τύχη κάτοχος μαχαϊριδίου έχοντος εύκαμπτα τά έλατήρια, τοποθετεί τήν κατάδικον εις κατάλληλον θέσιν υπό τήν λεπίδα, ήτις καταπίπτουσα άποκεφαλίζει αυτήν ως λαιμητόμος. Πρέπει δε ένταύθα να σημειώσωμεν ότι ή στέφανος της κεφαλής δεν είναι διά τήν μύϊαν άποκοπή θανατηφόρος. Άπ' εναντίας μετά τήν τοιαύτην έγχείρισιν εξακολουθεί να πετᾶ επί ολοκλήρους ένίοτε ώρας; μέχρις ου ο θάνατος επέληθη.

Τοιαύτη είναι ή πιστή μὲν ἀλλ' άτελεστάτη εικών τῶν βασάνων, εις τὰ όποια υποβάλλεται ή μύϊα. Τί ἀρά γε κακόνειργόσθη ώστε να καταστή αξία τοιαύτης καταδίκης; Ούδέν. Άλλά είναι άσθενής και άνυπεράσπιστος; ούτε δηλητήριο έχει ούτε έμπνέει τήν άποστροφήν και τήν θδελυγμίαν εκείνην, ήτις σώζει τήν ζωήν τοσοούτων άλλων πονηρών και επιζημιών έντόμιων. Τά μόνα αυτής έλαττώματα είναι ή αδιάκριτος περιέργεια και ή άχληρά επιμονή μεθ' ής επανέρχεται εκεί θδεν έδιώχθη. Πρέπει έν τούτοις να παρατηρήσωμεν ότι ως επί τὸ πολλὸν τὸ φαινόμενον τούτο πέσμα είναι απλή κούρσις, ήτις αυξάνουσα έφ' όσον διώκομεν αυτήν καθιστᾶ έπι μεγαλειότερον τήν άπόλυτον άναπαύσεως άνάγκην.

Άλλ' ίνα μή τις υποθέσῃ ήμᾶς μεροληπτούνας, σπούδωμεν να όμολογήσωμεν ότι ή μύϊα εκδικείται σκληρώς. Πάντες υπέστημεν τὸ φοβερόν βασανιστήριο, τὸ γνωστόν υπό τὸ όνομα πρῶτῃ μύϊα. Τά άλλα τούλάχιστον έντομα δεν δάκνουσι διηνεκώς, τὰ δὲ κέντρα αυτών διακόπτουσι συνήθως μόνον τὸν θάρυν και κτηνώδη ύπνον, καθ' όν ούτε όνειρατα βλέπομεν ούτε τήν ήδονήν αισθανόμεθα τὸυ ύπνου. Άλλ' ή πρῶτῃ μύϊα έρχεται τὸυ έργου. αυτής ανατέλλοντος τὸυ ήλιου, ακριβώς καθ' ήν ώραν ύπνος έλαφρός, διά τερπνῶν ποικιλόμενος όνειρων, διαλύει βαθμῶδεν τήν νυκτερινήν νάρκην παρασκευάζων ήμῖν έγερσιν γλυκυτάτην. Αί ύαλοι τῶν παραθύρων άντανακλώσιν ήδη τὰς πρώτας άκτίνες, οι έξωθεν θόρυβοι καθίστανται μάλλον ευδιάκριτοι, πτηνῶν κελადήματα, άνοιγόμεναι θύραι, γαλακτοπώλιδος κραυγαί. Πάντα ταύτα αισθανόμεθα και έν τούτοις κοιμώμεθα άκόμη, και αυτό δὲ τὸ φῶς βλέπομεν διά τῶν κλειστῶν ήμῶν βλέφαρων. Αί στιγμαί αυται είναι όντως μαγικαί.

Πρόσγει τότε τήν μύϊαν, ή φίλυπνε ποιητά! Η έφοδος αυτής άγγέλλεται κατ' αρχάς διά θόμβου τοσοούτον άμυδρού, ώστε μόλις τις διακρίνει πόθεν έρχεται. Άλλά βαθμῶδεν κρατύνε-

ται, πλησιάζει και βομβεί παρά τὰ ότα τὸυ ήδῶς κοιμώμένου. Η πρώτη άκτίς τὸυ ήλιου άφύπνισεν τήν επί τῆς δάλου κοιμώμένην μύϊαν, ήτις πεινά και θέλει να προγευματίσῃ δι' έξόδων σου. Ο κοιμώμενος έλπίζει ότι ήπατήθη, κλείει επιμόνοις τὸς οφθαλμούς και ζητεί να συνδέσῃ τὸ κοπὲν νήμα τὸυ όνειρου του. Ματαία έλπίζει! Η μύϊα πλησιάζει, ψάθει διά τῶν πτερυγῶν τὸ μέτωπον τὸυ κοιμώμένου, όστις ταρασσεται και αγωνιά, μετά τινος δὲ άτάκτους πτερυγισμούς εκλέγει ως άναπαυτήριον αυτό τὸ βλέφαρόν του. Άπό τῆς σιγμῆς εκείνης αρχεται πόλεμος άμειλικτος, καθ' όν ή επιμονή τὸυ έχθρου θέλει υπερβῆ όλα τὰ κατ' αυτού άντιτασσόμενα όχυρώματα και στρατηγήματα. Η μύϊα ώρμισθη να προγευματίσῃ, και θέλει προγευματίσει ή φωνευθῆ παρά σου. Διωχθεΐσα τὸυ βλέφαρου έρχεται μετ' όλίγον να καθίσῃ επί τὸυ μετώπου άνσεισης τήν κεφαλήν, άφίπταται εκείθεν και πάλιν συ έλπίζει ότι θέλεις άνεύρει τὸ όνειρόν σου.

Άλλά μετ' όλίγον όχληρῶς κνισμαί παρά τήν άκραν τὸυ στόματος είδοποιεί τὸν κοιμώμενον ότι ο έχθρός επανήλθε. Σπασμοδική κίνησης τῆς σιαγόνας διώκει αυτόν εκείθεν, αλλά μετὰ έν μόλις δευτερόλεπτον καθήται ούτος επί τῶν χειλέων, διωχθείς και εκείθεν διά τῆς συστολής τῶν χειλέων, και μή γνωρίζων πλέον ποδὸν να στήσῃ τήν τράπεζαν τὸυ προγεύματος αυτού, μεταβαίνει εις τὸ μέσον τὸυ προσώπου, όπου άπαντᾶ θρος ύψηλόν, εις τὸυ όποιου τὸς πρόποδας χάινουσι δύο βαθύσκια σπήλαια, θθεν φυσᾶ ρεύμα θερμῶυ αέρος. Τὸ καταγύγιον τούτο φαίνεται ασφαλές άσυλον εις τήν μύϊαν, ήτις εισέρχεται εκεί μετὰ θάρρους, προξενουσα εις τὸν δυστυχῆ κνισμὸν μυριακίς φοβερώτερον τῶν προηγούμενων. Άλλ' ούτος, επιμένων να μή έγερθῆ, άφου βαπίσῃ τήν βινά του, σκεπάζει δλόκληρον τὸ πρόσωπον διά βιομακτρου, αφίνων άνοικτῆν στενήν τινα μόνον σήριγγα ίνα αναπνέῃ.

Διά τὸυ στρατηγήματος τούτου ή πλάστιγξ τῶν μαχῶν φαίνεται κλίνασα όριστικῶς υπὲρ τὸυ υπερασπιζόντος τὸν ύπνον του. Η μύϊα επανελοθεσα καθήται επί τῆς θδόνης, ψηλαφᾶ αυτήν, τήν περιτρέχει καθ' όλας τὰς διευθύνσεις, και φαίνεται άμνηχανουσα ένώπιον τὸυ άνυπερβλήτου τούτου προμαχῶνος. Έν τούτοις παραδίεται εις τὸ διακοπὲν όνειρον, τὸ όποιον τείνει και πάλιν εις αυτόν τήν γλυκειάν του άγκαλίην. Άλλ' ούτε ο θρίαμβος ούτος είναι όριστικός, ούτε καθ μακρὰ ή ανακωχή. Η μύϊα ως κωνίγηνλάτης σπουδάζει τὸ έδαφος, όδηγομένη δὲ διά τῆς όσφρήσεως και τὸυ ρεύματος θερμῶυ αέρος, όστις εξέρχεται εκ τῶν μυκτῆρων, εισδύει υπό τήν θδόνην, διατρέχει τήν υπόγειον αβλακα και εγκριθσταται και πάλιν έν θοιράμῳ έντὸς τὸυ

ρώθωνος τὸυ κοιμώμένου. Ο δυστυχῆς αναγκάζεται τότε να έξυπνήσῃ, ούδενός άλλου άπομένοντος μέσου σωτηρίας.

Τρόπους άπαλλαγῆς από τῆς πρῶτῆς μύϊας δύο μόνον γνωρίζω. Ο πρώτος είναι ο φόνος αυτής, άλλ' ούτος έχει τὸ κακὸν ότι αναγκάζει τὸν φονέα να έξυπνήσῃ, χωρίζόμενος άνεπιστρεπται από τὸυ όνειρου του. Άς εκ τούτου συμβουλεύω τὸς αναγνώστας μου να καταφεύγωσι μάλλον εις τὸν δεύτερον, όστις συνίσταται εις τὸν άποκλεισμὸν τὸυ ήλιου από τὸυ κοιτώνος. Ο χαρακτήρ τῆς μύϊας έχει και τούτο τὸ κακόν, ότι ούδέποτε επιτίθεται αυτή κατὰ τῶν θυμάτων της έν τῷ σκότει.

Έκ τῶν άνωτέρω καταφαίνεται πόσον ή ζωή τὸυ ελάχιστου τούτου ζωόφιου συνδέεται μετὰ τῆς ήμετέρας. Ο θόμβος αυτού, ως τὸ υλάκτημα τὸυ κυνός και τὸ άσμα τῶν πτηνῶν, άφυπνίζει πολλαίκις έν τῆ καρδίᾳ ήμῶν δλόκληρον σμήνος κοιμώμένων άναμνήσεων.

Εις πάντας ήμᾶς έδωκεν ή μύϊα μαθήματα ύπομονῆς, παρά τὸς παιδίους δύναται γ' αναπτύξῃ τὸ πνεύμα τῆς παρατηρήσεως, εις δὲ τὸν φιλόσοφον ή χάρις, ή ασθένεια και τὰ μαρτύρια αυτής παρέχουσι πηγὴν σκέψων άνεξάντηλον περι τῆς οφειλομένης εις τὰ ζῶα εὐσπλαγχνίας, ήτις είναι αναγκαίον συμπλήρωμα τὸυ παραγέλιματος τῆς πρὸς τὸν πλησίον αγάπης.

Τὸ κατ' ήμᾶς, βμιλήσας περι τῆς μύϊας μακρότερον ίσως παντὸς φυσιοδίφου, θέλω νομίζει άρκουσαν μοι άμοιβήν, αν ή πραγματεία αυτή ισχύσῃ να σώσῃ τήν ζωήν έστω και όλίγων τινῶν τῶν θδῶων τούτων ζωόφιων. Δύσκολον θμως φαίνεται μοι να εισακουσθῆ ή αίτησίς μου, διότι τὰ άνωτέρω περὶ μυϊῶν εκτεθέντα, πολὸ φοβευμαί, ότι ούδεις άλλος θέλει εὔρει καιρὸν γ' άναγνώσῃ, είμή μόνον οι άσπονδοότεροι τῆς πελάτιδος μου έχθροι, οι εξ επαγγέλιματος μυροχάπται.

ΑΙ ΥΨΗΛΑΙ ΧΩΡΑΙ ΤΗΣ ΑΤΜΟΣΦΑΙΡΑΣ

Έξ ότου, πρὸ εικοσαετίας περίπου, οι ΚΚ. Βαρράλης και Βίξιος επεχείρησαν τήν άραιαν εκείνην διά σφαιρώματος εις τὸν αέρα άνάβασιν, συχνάι πυκνάι έγέγοντο αι άεροπορειαί, καθ' όλον θμως τὸ χρονικὸν τούτου διάστημα ούδεις εκ τῶν άεροπορησάντων δεν έφθασεν εις τὰς ύψηλὰς τῆς ατμοσφαιρας χώρας. Τῆ 22 Μαρτίου, 40 καθ' ήμᾶς, τὸυ έτους 1874 οι ΚΚ. Κροκε-Σπινέλλης και Σίβελ, άναρθέντες διά τὸυ άεροστάτου αυτών τὸυ κληθέντος «Πολικός Α-σθῆρ», ώδηγήσαν τήν λέμβον αυτών εις ύψος 7,400 μέτρων υπεράνω τῆς επιφανείας τῆς θα-

λάσσης και χάρις εις τήν εισπνοήν όξυγονικού αέριου ήδυνήθησαν, επικυρούντες τὰς θεωρίας τὸυ Κ. Ρ. Βερτ, να μή πάθωσι τι κακὸν υπό τῆς μειώσεως τῆς ατμοσφαιρικῆς πίεσεως. Δεν είναι δ' ύψως περιττὸν να δώσωμεν εις τὸς αναγνώστας ήμῶν εξηγήσεις τινάς, δι' όν θα δυνηθῶσι κάλλιον να νοήσωσιν όποιαί δυσκολαί παρουσιάζονται εις τὸν θέλοντα, είτε δι' άναβάσεως επί θρους ύψηλοῦ, είτε δι' άνάρσεως διά σφαιρώματος, να ύψωθῆ μέχρι τῶν ύψηλῶν χωρῶν τὸυ αέρος.

Η αεριώδης ατμοσφαιρα ή περιβάλλουσα τήν γῆν συγκείται κυρίως εξ αζώτου και όξυγόνου, εινε δε σώμα άόρατον μὲν, βαρὸν θμως, ως τούτο άποδεικνύει αριθῆτως τὸ δ' ύδραργύρου βαρόμετρον. Ο αῆρ βαρύνει επί παντὸς πράγματος, επί τῆς επιφανείας τῆς θαλάσσης, ή πίεσις ή υπό τὸυ αέρος γινομένη επί εὐκὸς τετραγωνικοῦ ύφεκτομέτρου ίσοδυναμεί πρὸς τὸ βάρος στήλης ύδραργύρου ίσῆς μὲν επιφανείας, ύψους δε 0.76. Οταν τις ύψουται εις τὸν αέρα, εν ᾧ αναβαίνει, αφίνει υποκάτω έαυτοῦ μάζαν αέρος μάλλον και έτι μάλλον πυκνοτέρου, θθεν παρατηρεΐ ότι βαθμῶδεν μειούται ή ατμοσφαιρικῆ πίεσις.

Αν τις επιχειρήσῃ ν' αναβῆ επί θρους έχων μεθ' έαυτοῦ βαρόμετρον, θα παρατηρήσῃ ότι ή επιφάνεια τὸυ ύδραργύρου κατὰ τοσοούτον καταβαίνει εν τῷ σωλήνι, καθ' όσον αυτὸς άνέρχεται ύψηλότερον. Άλλ' οι άνθρωποι και τὰ ζῶα γενικῶς συνείθησαν να ζῶσιν επί τῆς επιφανείας τῆς γῆς, διά τούτο άμα μεταβληθῶσιν οι θροι τῆς ατμοσφαιρας, ήτις περιέχει αυτὰ, στενωχουρούνται και πάσχουσι κακοπάθειαν πλείοτερον ή δλιγώτερον επαισθητήν. Αν αναβῶσιν επί τῆς κορυφῆς θρους ύψηλοῦ, αν επιβῶσι τῆς λέμβου άεροπόρου σφαιρώματος και αρθῶσι δι' αυτού εις τὸν αέρα πολλαίς χιλιάδας μέτρων υπὲρ τήν επιφάνειαν τῆς θαλάσσης, αισθάνονται εὐθὺς εξαιρετικῆν τινα πάθειαν, νάρκην τινα βλως ιδιαιτέραν. Οι διάσημοι περιηγηταί ο. Σωσοῦρ, ο Ούμβρόλδος, ο Βουσιγγάλτος ίνα αναβῶσι τὰς Άλπεις και τὰς Κορδιλλέρας πολὸ εμόχθησαν και πολλήν έδειξαν επιμονήν. Και αυτὰ τὰ πτηνά σπάνιον εινε να ύψωθῶσιν εις τὰ ύψηλότερα ατμοσφαιρικὰ στρώματα, τὰ πλείστα δ' εξ αυτών δεν υπερβαίνουσι τὰς 2,000 μέτρων ύψους. Παρατηρήθησαν και ο μέγας γυψ τῆς Αμερικῆς, ο κόνδυρ, και άλλα άρπακτικὰ θρνεα εις άσυνήθη ύψη, αλλά τούτο εκτάκτως μόνον συμβαίνει και εις τινα μόνον είδη πτηνῶν, ως προσθέσωμεν δ' ότι τὰ πτηνά άτινα εφάνησαν ίπτάμενα τόσον ύψηλά, έχουσι τῶν πτερυγῶν τὸ πέτασμα υπέρμετρον.

Υπάρχουσι και ζῶντες επί ύψηλῶν όροπεδίων, ούτροι συνειθισμένοι εκ παιδῶν εις τήν ατμοσφαιραν εκείνην, εν ή ο αῆρ εινε διασταλμένος, δεν υπόκεινται εις τὸ να υποφέρωσιν, τι ο κάτοικος τῶν πεδιάδων. Επί πολὸ ήτο άγνωστον πόθεν

προέρχεται ή αδιαθεσία ή καταλαμβάνουσα τόν άνθρωπον ήμα υψωθέντα εις υπερτέρας ατμοσφαιρικής χώρας. Ο Κ. Bert, ού προσηνήθημεν, επεχείρησε σειράν πειραμάτων δι' ών ήδυνήθη ν' αποδείξη ότι ή νάρκη ή ή αδιαθεσία εκείνη δέν προέρχεται εκ τής αραιότητος του αέρος, άλλ' εκ τής ελλείψεως δξυγόνου' όθεν συμπεραίνεται ότι άν ήτο δυνατόν ν' αποδοθή εις τόν αέρα τό αποκτούμενον δξυγόνον, όπερ ούτως περιείχε πριν ή διασταλή ήνεκα τής μειώσεως τής πίσεως, θα καθίστατο αναπνευστός, όπως και επί τής επιφανείας τής γής. Εις τήν σπουδαιότητα ταύτην θεωρίαν έδωκαν κύρος ο Κ. Κροκε-Σπινέλλης και ο Κ. Σίβελ. Πρò του ν' αρθώσι δηλαδή διά σφαιρώματος εις τόν αέρα εις ήλθον εις μέγαν κώδωνα σφαιρικής κεκλεισμένον, ένθα πνευματική άντλία ήραίωνεν εκ διαδοχής τόν έσωτερικόν αέρα, όν άνέπνεον. Ούτω παρασκευάσαν έαυτούς εις τó νά δυνηθώσι νά υπομείνωσι τά φυσικά αποτελέσματα τής εις τάς ύψηλάς ατμοσφαιρικής χώρας ύψώσεώς των.

«Ήσθάνθημεν, λέγουσιν οί αεροπόροι, ότε ήρθημεν ύψηλά εις τήν ατμοσφαιραν, έντυπώσεις όμοιας πρòς εκείνας, ός είχομεν αισθανθῆ έντός των κωδώνων του Κ. Bert. 'Αλλ' έν τῇ αεροπόρῳ λέμβῳ ή καταλαβούσα ήμάς αδιαθεσία ήτο πολύ μεγαλύτερα ή έν τῷ κώδωνι. Τοῦτο δέ αποδοτέον εις τήν κόπωσην, εις τó ατμοσφαιρικόν ψύχος και εις τήν παράτασιν τής διαμονής ήμῶν έν ταις ύψηλαίς εκείναις χώραις. . . .» Οί αεροποροῦντες ήρχισαν ν' αναπνεύσι τó δξυγόνον αέριον από 4,000 μέτρων ύψους μέχρις 0,000 μέτρων. Τά αποτελέσματα ήσαν μάλιστα έπαισιθητά ως πρòς τόν Κ. Κροκε-Σπινέλλην. Μόλις έπαυσαν από του ν' αναπνήη τó αέριον τó καυστικόν ήναγκάζετο νά καθήση και καταλαμβάνετο υπό πολλῆς κοπώσεως. Και πάλιν μόλις έφρην εις τó στόμα του τόν άγωγόν σωλήνα του πολυτίμου αερίου, ήσθάνετο έαυτόν ως άν αναγεννώμενον και εύκόλως άνίστατο. Τó δξυγόνον έπήνεγκε πρòς τούτοις παρά τῷ αὐτῷ παρατηρητῇ αποτέλεσμα, οὔ εύκολος μετά τά λεχθέντα ή εξήγησις. 'Ινα φέρη αντιπερισσασμόν εις τά συνδυασμένα αποτελέσματα του ψύχους και τής αραιότητος του αέρος, προσεπάθησε νά φάγη. Και κατά πρώτον μὲν δέν ήδυνήθη, άλλά συλλογισθείς ν' αναπνήη ταύτοχρόνως δξυγόνον, ήσθάνθη επανερχομένην τήν όρεξιν και εύκόλως τελουμένην τήν χώνευσιν.

Εις ύψος 5,000 μέτρων οί αεροπόροι άφησαν νά πετάξη από τής λέμβου των περιστέρα. Τό πτηνόν ήβέλησε κατά πρώτον νά επανέλθῃ όπθεν άφῆθη, άναμετρήσαν διά του όφθαλμοῦ τήν κάτωθεν τού σφαιρώματος ατμοσφαιρικήν άβυσσον. 'Αλλ' οί αεροπόροι τó έδίωξαν, εκείνο δέ απέφασε νά εξακολουθήσῃ τόν δρόμον του'

βλέπον όμως ότι μάτην κοπιῶ, κατέβη με άνοικτάς τās πτέρυγας διαγράφον κύκλους μεγάλης διαμέτρου μέχρις οὔ έφθασεν εις στρώματα αέρος εύνοικώτερα εις τήν πτήσιν του. 'Ο επί σοφία διάσημος 'Αγγλος Γλάισχερ, ο άναρθείς εις τόν αέρα εις ύψος 40,000 μέτρων υπεράνω τῆς επιφανείας τής γῆς, ένθα οὔδεις άλλος θνητός πλὴν αὐτοῦ μέχρι ταῦδε εισέδυσσε, πολλάκις έν ταις αεροπορείαις του άφηκε περιστέρα: εξ αὐτῶν είδέ τινας ν' άφίωνται νά πίπτωσι παντάπασιν άδρανεις, χωρίς οὔδóλως νά κινώσι τās πτέρυγας, και νά φθάνωσιν οὔτως, ως σῶμα καταπίπτον, μέχρι τῶν κατωτάτων ατμοσφαιρικών στρωμάτων. 'Εν εκ τῶν πτηνῶν τούτων, βαρυνθὲν ήμέραν τινά ήνεκα τῶν πολλῶν βασιάνων, ός υπέρφερον υπό τῶν αεροπόρων, οίτινες έπιμόνως ήθελον νά τó κάμωσι νά πετάξη έξω, εκάλωσεν επί τής κορυφῆς του σφαιρώματος και εκεί περιέμεινεν ήσυχον, έως οὔ τó σφαιρώμα έπληρώσεν εις τήν γῆν.

Μετά τά περάματα, τά όποια περιεγράψαμεν, εύκόλως νοεῖ τις ότι αί αναβάσεις επί ύψηλῶν όρέων και αί διά σφαιρώματος εις τόν αέρα αναβάσεις, δύνανται πολύ νά διευκολυνθώσι τῇ βοηθεία πάντων τινῶν γεμάτων αέρος περιέχοντος ίκανόν δξυγόνον. 'Ας έλπισωμεν ότι οὔτως ή άλλως ή επιστήμη θα εύρη τρόπον νά υπερικήσῃ και τοῦτο τó κώλυμα ως τόσα άλλα, και ότι θα πολλαπλασιασθώσιν έν τῷ μέλλοντι αί αεροπορείαι, παρ' ὧν τόσα δικαιούμεθα νά προσδοκώμεν. Νῦν, όπότε ή βολή βυθίζεται εις τó άκεανού τά βάθη και εξερυνώνται τής άβύσσου τά μυστήρια, δικαίον δέν θα ήτο ν' άφήσῃ ή επιστήμη ανεξέταστον τόν αέρα, έν τῷ ζῶμεν και κινούμεθα.

GASTON TISSANDIER.

ΤΟ ΜΕΓΑ ΟΠΛΟΠΟΙΕΙΟΝ ΤΟΥ ΚΡΟΥΠ

Φίλος έδικέ μοι συμβουλήν νά εισέλθω εις τήν μικράν πόλιν 'Εσσην ύποφωσκούσης τής ήμέρας, εάν μη ήθελον νά στερηθῶ θεάματος σπουδαίου. 'Ακολουθήσας τῇ συμβουλή του άφικόμενν πραγματικῶς εκείσε ήμα τῇ ανατολή του ήλιου. Θύραι και εργαστήρια ήνοιγόντο αὐτόματα' παρείχον δέ αί όδοι έψιν άληθινοῦ στρατοπέδου κατά τήν έωθινήν τυμπανοκρουσίαν. Πανταχόθεν εξήρχοντο άνθρωποι ώσει μύρμηκες εκ τής γῆς. Κατηυθύνετο δέ τó μέλαν τοῦτο και πυκνόν στῆφος εις τó δυτικόν τής πόλεως μέρος, ένθα λίαν πρῶτῃ εκάιντο κάμινι δυσαρθίμητοι. Οὔτε κραυγή οὔτε ψιθύρισμα ήκούετο εκ τής μακροτάτης σειρας, ής τά θήματα έφαινοντό μοι σύμμετρα, έρρυθμα και κανονικώτατα. Οί νεοί οὔτοι 'Ήφαιστοί ήσαν αί εργάται του Κρούπ, πορευόμενοι εις τó χαλκείον των. 'Αναμιχθείς και

εγώ άκων τῷ όμίλῳ είχον προσεγγίση εις τόν οὔδον του όπλοποιείου. 'Εκει όμως έφύλακτον ως 'Αργοί πολυδάματοι οί πυροσβέσται, οίτινες κρατήσαντές με ώδήγησαν εις τόν κοιτωνισκόν του θυρωροῦ, ένθα και παρέμεινα ήχρις οὔ διασκέδασθη θαυμάθδν ή πληθύς. 'Εκαστος τῶν εργατῶν εισερχόμενος άποσπῆ εκ πελωρίου πίνακος μελανοχρόου μετάλλινον πέταλον, φέρον τόν έαυτοῦ αριθμόν' έγχειρίζει δέ αὐτό πρòς τόν ίδιον προσητάμενον και πάλιν τó λαμβάνει τής έσπέρας εξερχόμενος ίνα τó ρίψη εις θήκην μεγάλην, καθ' ὧν τρόπον ρίπτομεν ήμεῖς τās επιστολάς εις τās θήκας έν τοῖς ταχυδρομείοις' τῇ επαύριον δέ τó άνευρίσκει έν τῷ οικίῳ τόπω του. Τοιούτῳ τρόπῳ οὔδεμία έλλειψις διαφεύγει τόν έλεγχόν. Οί εργάται του Κ. Κρούπ υπόκεινται εις πειθαρχίαν στρατιωτικήν' χωρίζονται κατά δεκανίας, έπονται εις τά νεύματα του ίδιου δεκανέως, μεταβαίνουσιν εις τά ίδια εργαστήρια, άτινα δλίγον ή οὔδέν διαφέρουσι στρατοπέδων άγυρωμένων' εκαστος δέ άγνοεῖ παντάπασι τί συμβαίνει παρά τῷ γείτονι. Τῶν ανθρώπων τούτων οὔδεις οὔδέποτε έπεσεκέσαστο δλόκληρον τó όπλοποιεῖον, έν τῷ κοπιῶ και μοιχῆι. 'Ο Κ. Κρούπ τοσοῦτον φοβείται μη γνωσθῇ τó μυστικόν τής κατασκευῆς του, ώστε πανταχοῦ άνήγειρε κύκλῳ του εργαστασίου τεύχος σιλικόν, έφ' οὔ άνά πᾶν δέκατον βῆμα επιγγράπεται έν τρισὶ γλώσσαις «δηλοποιεῖται τῷ κοινῷ ότι, εξαιτούμενον άδειαν νά επισκεφθῇ τó κατάστημα, λαμβάνει άπάντησιν άρνητικήν». 'Αλλά του Κρούπ τó μυστήριον ύπάρχει κατά τó μάλλον και ήττον γνωστόν' ο χυτός χάλυθ αὐτοῦ εξέχει πάντων τῶν άλλων όμοίων' τοῦτο δέ τó πλεονέκτημα όφείλεται εις τās τεραστίους μηχανάς και τά χωνευτήρια, εις τās ακριβείς μερίμνας τῶν επιβλεπόντων τās εργασίας, εις τās αείποτε άνανουμένας άποπειρας, εις παρασκευασίας άναριθμούς και πολυδαπάνους, κατ' εξοχήν δέ εις τούς όντως ίκανωτάτους χημικούς και μηχανικούς υπαλλήλους. 'Εν άστρίῳ δέ στρατηγός Ουχάτιος κατασκευάσεν εκ χυτοῦ χάλυθος πυροβόλα κατά τó σύστημα του Κρούπ, εύλόγως άμιλλώμενα πρòς τά έν 'Εσσην' όστε, εάν μη ήνε υπέρτερα, δέν φαίνονται όμως ύποδεέστερα.

'Εγώ εκόμιζον θερμότατον γράμμα συστατικόν πρòς νεανίαν, μόλις πέρυσιν άποφοιτήσαντα του έν Ζυρίχη πολυτεχνείου, άμέσως δέ προσληφθέντα υπό του «Βασιλέως του Σιδηρού» (οὔτως έπονομάζεται ο Κ. Κρούπ) εις τó τμήμα τῶν επιστημονικόν. — «Κατά τίνα ώραν δύναμαι νά ίδω τόν Κ. Σ.;» ήρώτησα τόν θυρωρόν. «Κατά τήν ενάτην». 'Επειδή ήτο ή έκτη και ήμισια επανήλθον εις τήν πόλιν ήτις έφάνη μοι πᾶν άλλο ή κομψή. 'Εξέθην αί οικίαι είναι' ρυπαρά και μέλαινα υπό καπνοῦ, αί δέ όδοι κενάι ανθρώπων' ο βίος έλος συγκεντρῶνται έν τῷ όπλοποιεῖῳ

του Κρούπ. Τό πολίχνιον, περι οὔ συγχότατος γίνεται λόγος έν τοῖς πεδίοις τῶν μαχῶν, άνήκεν άλλοτε εις θαύθπλουτον ήγουμένην μονών, διαχρίσταν υπό τής Πρωσίας τῷ 1845' οί κάτωτοικοι όμως έως τής σημερον έμειναν έν τῇ καθολικῇ πίστει στερεώτατοι, ως οὔπ' αὐτῶν χωνευόμενος χάλυψ. 'Οποι έστρεφον τó βλέμμα, παρετήρουν φυλλάδια κατά τής εκκλησιαστικῆς πολιτικῆς του Βίσμαρκ, εικόνας του Πίου Θ', εκουίσματα μικρῶν άγγέλων και τής Μαρίας εκ πορκελλάνης κ.λ. Οί δεκαεπισχίλιοι εργάται οὔς άπανταχόθεν τής Γερμανίας άποσπάσαντο άδρότεροι μισθοί και προχειρότεροι, ζῶσιν έν 'Εσσην ειρηνικώτατα και έλως άφιστάμενοι πολιτικῶν έρίδων και θρησκευτικῶν. Πέρυσι βεδιούργοι τινες έδουλεύθησαν νά αποβάλωσι τó στοιχείον τῶ καθολικόν' άλλ' ο φρόνιμος Κρούπ συγκαλέσας τούς υπηκόους του ήγάρευσεν ώδέ πως' «εις τó εργαστήριόν μου δέν επιθυμῶ νά παρεισφρήσωσι διχόνοιαι θρησκευτικά' μίαν εγώ μόνην άποδέχομαι ένταῦθα θρησκείαν, τήν τής εργασίας και τής τιμιότητος. 'Οκτώ και τσσαράκοντα έννι αυτούς διευθύνω τó καθίδρυμα' και περ δέ ών εγώ διαμαρτυρούμενος έχον συναρωγούς και συνεργάτας ως επί τó πλείστον καθολικούς. Οὔδεμίαν οὔδέποτε άνεκάλυφα παρά τούτοις διαφορᾶν συνειδήσεως και ίκανότητος' άπ' έναντίας όφείλω νά όμολογήσω ότι εις τούτων τήν έπιμονήν και τήν καρτερίαν όφείλω μέγα μέρος τής επιτυχίας μου». 'Ολίγον πρò του πολέμου και μετά τόν πόλεμον εκατόν άμαξοστοιχία μετεκόμιζον έμπορευμένα εις τά έγγύς πολίχνια Δυσελδάρφ, 'Εσσην, Μυλχάιμ, 'Οβερχάουζεν, κ.λ. Σήμερον δέ, μετά τήν άπροσδόκητον κατάπτωσιν βαγδαιωτάτης χρυσῆς βροχής, μετά τά πολλά όργια τής άνοήτου παραγωγῆς και τής άνοητοτέρας κερδοσκοπίας, τά πλείστα τῶν εργοστασίων και τῶν βιομηχανικῶν καταστημάτων εκλείσθησαν, αὐτός δέ ο Κρούπ έδέησε νά ελαττώσῃ τήν πληθύν τῶν εργατῶν του από 16,000 εις 8,000.

Συμπλήρωμα του 'Εσσην είναι τó Σόλιγγεν ένθα κατασκευάζονται πάντα τά άγγέματα' όπλα, αί περιεφελαίαι και οί θώρακες. Τά καλύτερα έλάσματα του Τολέδου εξέρχονται εκ τῶν εργοστασίων του Σόλιγγεν' ένταῦθα παραγγέλλουσιν οί πασάδες τά δαμασκηνά, λιθοκόλλητα και βαρότιμα ξίφη, δι' ὧν αποκόπτουσι μὲν τās κεφαλὰς άπίστον γυναικῶν, δέν δύνανται δέ νά κόψωσι και τόν δεσμόν του άνατολικού ζητήματος. 'Εάν ο Κρούπ παρασκευάζει, άνευ βίας, καθ' έβδομάδα μὲν 100 πυροβόλα, κατ' έτος δέ 3,200, τά όπλοποιεῖα του Σόλιγγεν παρασκευάζουσι κατ' ένιαυτόν 800,000 ξίφη και λόγχας. Παντός δέ έλάσματος εξερχόμενου εκ τῶν εργοστασίων δοκιμάζουσι τήν στερεότητα και τήν ελαστικότητα ειδικοί έπίτροποι τής

αυτοκρατορικής κυβερνήσεως. Πανταχού και πάντοτε τρέχουσιν άνω και κάτω ή διασταυροῦνται ρυπαράι άμαξοστοιχίαι' πανταχόθεν ύψοῦνται λόφοι αἰθαλώδεις, κάμινοι και χιλιάδες θαυλω-νιακῶν πορπηγημάτων, κυκλωμένων υπό τείχους μακροῦ. Ἐνταῦθα ἀνάσσει ὁ τοῦ σιδήρου βασιλεὺς Κροῦπ, ὁ μέγας ἀντιλήπτωρ τοῦ Μόλτικε και ὁ δραστήριος μεσίτης τοῦ θανάτου. . . Ἀκριβῶς τῆ θ ὥρα ἐπανήλθον εἰς τὸ ἐργαστήριον και ἐνεγείρησα τὴν ἐπιστολήν μου τῷ θυρωρῷ μετὰ 40 λεπτά ἔρχεται ὁ Κ. Ξ. και εἰσάγει με εἰς τὴν αὐλήν. «Ἐχὼ δικαίωμα, εἶπε, νὰ σὲς ὀδηγήσω εἰς τὸ ἐμὸν τμήμα, ἔνθα οὐδὲν, ἀπολύτως οὐδὲν ἔχετε νὰ ἰδῆτε, πιθανὸν ὅμως νὰ λάβωμεν ἄδειαν ἵνα ἀναβῶμεν εἰς τὴν πυργώδη δεξαμενὴν, διότι ἀπὸ τῆς κορυφῆς ταύτης καθορᾶται ὅλον τὸ κατ᾽ ἄστρον. Τοῦτο μόνον δύναμαι νὰ πράξω ἐγὼ' εἰς ὑμᾶς ἀπόκειται νὰ παρατηρήτε παρερχόμενοι, διότι θὰ διαβῶμεν τὴν αἰθουσαν, ἔνθα γίνεται ὁ ἔκτρος τῶν εὐρυτάτων χωνευτηρίων. Σήμερον τὰ χωνευτήρια συμπο-σοῦνται εἰς 1500' ἐπεξεργάζονται δὲ κατ' ἔτος οἱ ἔνταῦθα ἀσχολούμενοι 130,000,000 λίτρων χάλυθος». Μῦθαι ἔμετροι ἀναφέρονται περὶ τῶν τράπων, δι' ἃν πορίζεται ὁ Κροῦπ χάλυθα ἀποδειχθέντα κράτιστον ἀπάντων ἐν τῷ τελευταίῳ πολέμῳ. Τὸ μυστήριον συνίσταται εἰς τὴν ἐκλογὴν τῶν προκαταρκτικῶν ὑλῶν και εἰς τὴν κοπήν τῶν δρυκτῶν, ἅτινα χορηγοῦσι τὸν πρωτόχυτον χάλυθα. Ἐν Ἰσπανίᾳ ὁ Κ. Κροῦπ ἠγόρασε τὰ ἄριστα τῶν μεταλλείων τῆς Βυρῶπης' ἐκείθεν μετακομίζεσι τὰ δρυκτὰ ἐπὶ ἰδίων σκαφῶν' αἱ δὲ ἀμαξοστοιχίαι του πάλιν τὰ μεταφέρουσιν ἄχρι τῶν κλιβάνων.

Ἄριστα κατασκευάζεται ὁ χάλυψ, ὁπότεν βαθμηδὸν και μεθοδικῶς διαλυθῆ τὸ χώνευμα, ἐξαχθῆ θερμὸν ἐκ τοῦ πυρὸς, ἀμέσως δὲ ἔπειτα σφυρηλατηθῆ και πλατυνθῆ' τοιοῦτο τρόπον ἐκπιέζονται αἱ υελώδεις ὑλαί ἥτοι τὰ ὑπεραφρίσματα, προσεγγίζουσιν ἀλλήλοισ τὰ μόρια περισσότερα, καθιστῶσι τὸν χάλυθα δημογενῆ και προλαμβάνουσι τὰς διασπάσεις. Ἐν πρώτοις διήλθομεν αὐλήν, πολυτρόπως διασταυρωμένην ὑπὸ τροχιῶν σιδηροδρομικῶν, μεστὴν δὲ μηχανῶν και παντοίων ἀκατεργάστων μετάλλων' εἶτα δὲ ἐπλησιάσαμεν εἰς τὴν αἰθουσαν τῶν μεγάλων διαρροῶν. Καθ' ὅλους τοὺς τοίχους εἶναι ἀνοικταὶ καιόμενοι κάμινοι, ἐν αἷς κείνται τὰ φοβερὰ χωνευτήρια. Κύκλωτες, ἡμίγυμνοι και σιδηραῖς πλαξὶ κακαλύμμενοι τὸ σῶμα, θαπτίζουσι μακρὰς βάρδους μεταλλίνας ὅπως ἀκριβῶσως τὴν βευστότητα τοῦ μετάλλου. Ἡ ἀντανάκλασις ὑπὴρξε ἐπιδικαυτῆ ὥστε ἡμεῖς και πόρρω ἰστάμενοι ἐδέησε νὰ καλύψωμεν τοὺς ὀφθαλμούς. «Ἄς μείνωμεν ὀλίγον ἔνταῦθα, προσποιούμενοι ὅτι διαλεγόμεθα περὶ πραγμάτων ἀδιαφόρων' ἡ διαρροὴ εἶναι ἔτοιμος' ὁ βῆξ τοῦ χυτοῦ χάλυθος

πρέπει νὰ φθάσῃ θερμὸς και ἀκαλώτως εἰς τὴν χυάνην, ὅπου γίνεται συμπαγῆς και δημογενῆς. Μετ' ὀλίγον ἠκούσαμεν σύριγμα, δι' ὃ ἐδόθη τὸ σημεῖον. Ἀφῆνης περὶ τοῦς 800 ἐργάτας ἔδραμον εἰς τὰς θέσεις των και ἔμειναν ὡς πῆλαι ἀκίνητοι' οἱ μὲν ἴσταντο πλησίον τῶν καμίνων, οἱ δὲ, κατὰ δεκάδας διηρημένοι, εἶχον ἐν χερσίν ὑπερόγκους πυρολαβίδας. Τὸ σύνθημα ἐπανελήφθη ἐν ὄλῃ τῆ εὐρεία αἰθουσῆ ὑπὸ τῶν δεκανέων. Αἱ κάμινοι ἀποκαλύπτονται' ὁ πρώτος ἐργάτης ἀρπάζει τὸ χωνευτήριον διὰ πύργου, προσαρτᾷ δὲ τὸ στέλεχος του εἰς σιδηρὴν βάρδον ἣν φέρουσιν ἐπὶ τῶν ὤμων δύο ἄλλοι ἐργάται, κατατιθέμενοι ἀκολούθως τὸ χωνευτήριον ὀλίγα θήματα ὀπισθεν αὐτῶν. Τρίτη τάξις ἐργατῶν, στρατιωτικῶς ἀνά δύο ἐλαιυόντων, ἐπαίρουσιν αὐτὸ διὰ διπλῆς πυράγρας και τὸ κενοῦσιν εἰς ἓνα τῶν ὀχετῶν' τὸ ζέον μέταλλον χεῖται εἰς τὴν δεξαμενὴν ἀφ' οὔ διέλθῃ ἕτερον ὀχετον ὅπου ρυθμίζεται ἡ καταρροή του. Τὸ κενούμενον χωνευτήριον βίπτουσιν εἰς ἐργάται εἰς τοὺς παγώθρας' θαπτίζουσιν εἰς τὸ ὕδωρ τὰ ἐργαλεία των και τὰς ἐκ μετᾶλλου χερίδας των και τάσσονται ἐν μακρῇ σειρᾷ ὁ εἰς κατόπιν τοῦ ἄλλου. Ἡ ἐργασία αὕτη ἀπαιτεῖ μὲν μεγίστην προφύλαξιν και ψυχρότητα αἵματος, ἐκτελεῖται δὲ μετὰ θαυμαστῆς ἀκριβείας και ἐν σιωπῇ βαθύτατῃ. Καθ' ὅλον τοῦτον τὸν χρόνον οὐδὲν ἄλλο ἤκουσα ἢ ἐπιταγὰς τῶν προϊσταμένων πρὸς τοὺς ἐν τοῖς ὑπογείοις καταδοκούντας πυραυτὰς ἵνα ἀνοίξωσι τὰ χωνευτήριά των. «Μετὰ δύο ὥρας, εἶπεν ὁ ὀδηγός μου, τὸ ὕδωρ πῆγνυται. Ὁ μέγας ὄγκος κινεῖται δι' ἀλύσεων, αἴρεται διὰ τῆς μηχανῆς τῆς καλουμένης γερᾶνου' τιθέμενος δὲ ὁ γέρανος ἐπὶ τῶν τροχιῶν κομίζει ἐκείνον εἰς τὰ εἰδικὰ ἐργαστήρια. Ὅσα τεμάχια δὲν πρέπει νὰ σφυρηλατηθῶσιν ἀμέσως ἀποτίθενται εἰς ταύτην τὴν εὐρεϊαν αἰθουσαν, διὴ ἀφίονται ὅμως νὰ ψυχθῶσι παντελῶς' τηροῦσι δὲ ἐπὶ μακρὸν χρόνον τὴν θερμότητα καλυπτόμενα διὰ θραδέως ὑποκαοιόμενων φρυγάνων». — «Τίνα ἔκτασιν ἔχουσι τὰ φρύγανα;» — «Ἄπὸ 60 ἕως 37,000 χιλιogramμων. Ἄλλ' ἰδοὺ ἔρχεται ἡ ἐργασία' περιμείνατε διότι θὰ λαλήσω πρὸς τὸν φύλακα». Πτο ἡ δεκάτῃ ὥρα π.μ. ὅτε παρατήρησα ἀνάριθμον πληθὺν ἀνθρώπων κομίζόντων μεγάλα ἀγγεῖα καπνίζοντος καφέ. Εἰς τοῦτο τὸ ποτὸν ἑνασμενίζουσι κατ' ἔξοχὴν οἱ ἐργάται τοῦ Ἔσ-σεν, διότι ἄνευ τούτου ἵδᾷ ἀπέθνησκον ἐν ἡ ζωῆ διακακαυμένη ἀτμοσφαιρᾷ' πίνουσι δὲ ἐν ὄρεις τεταγμέναις τετράκις τῆς ἡμέρας. Ἐν τούτοις ὁ ὀδηγὸς ἐποίησέ μοι νεῦμα νὰ ἀναβῶ. Ἡ πυργώ-δης δεξαμενὴ εἶναι κτίριον ὀκτάγωνον, ἐξήκοντα μέτρα ὑψηλόν, και ἔχει ἐπὶ τῆς ἀνωτάτης ἄκρας ὀχετον χωρητικότητος 150 τόνων. Τὸ ὕδωρ φέρεται εἰς τοὺς πόδας τοῦ πύργου δι' ὀχετῶν διηκόντων μέχρις ἀποστάσεως ἕξ χιλιομέτρων,

προέρχεται δὲ ἐκ μεγάλων τεχνητῶν λιμνῶν σχηματιζομένων διὰ τῆς ἐκκενώσεως ὑπονόμων γαιανθράκων. Ἄντλῖαι ἀτμοκίνηται ἀναβιβάζουσιν εἰς τὸν πύργον τὸ ὕδωρ, ὅπερ, ἄμα συσσωρευθὲν ἐν τῷ ὀχετῷ, διασκεδάζεται διὰ τοῦ ἰδίου αὐτοῦ ἔαρου εἰς πάσας τοῦ ἐργαστηρίου τὰς διευθύνσεις. Μέχρι τοῦ φανοῦ τοῦ πύργου ἠρίθμησα ὀγδοήκοντα θήματα' ὁ δριζών εἶναι ὀκτάγωνος ὡς ὁ τῆς θαλάσσης' οἱ φοβεροὶ τοῦ ἐγγὺς ὄρους κρημνοὶ παρέχουσι θέαν τόπου ἀγρίου και ἀνεκμεταλλεύτου' ἡ μέλαινα πεδιάς ὀμοιάζει πρὸς πελώριον λιμνὴν αἰφνης ἀπεξηραμένην. Πόρρωθεν τὰ μικρὰ ἐργαστήρια φαίνονται ὡς μικρὰ ἀτμοκίνητα, αἱ δὲ μακρὰὶ ὄλ-και ὡς ὄρεις τερατωδέστατοι. Τὸ σπουδαῖον ὅμως οὔτε πόρρω φαίνεται οὔτε ἐνώπιον τοῦ θεατοῦ, ἀλλ' ἀμέσως ὑπὸ τοῦς πόδας τοῦ ἀρκεῖ νὰ κλινῇ ὁ βουλόμενος τὴν κεφαλὴν ὅπως μὲν ῖπιπῃ ὀφθαλμοῦ διέλθῃ τὸ πελώριον ὄπλοποιεον... Ἰλιγγιᾶ τῆ ἀληθείᾳ ὁ νοῦς τοῦ ἀνθρώπου ὀπῶ-ταν στρέψῃ τὸ βλέμμα εἰς τὸν μαγικὸν κύκλον, τὸν πάντοθεν περικυκλούντα τὴν μυστηριώδη πῶλιν σιδηροδρομον, ἀφ' οὔ, ὡς ἀκτίνες ὀρμῶνται αἱ τροχιαὶ ἐκτεινόμεναι πρὸς ἑσπᾶν και νότον, πρὸς ἀνατολὰς και δυσμὰς.

«Τὰ ἐγγὺς τῆς πόλεως κτίρια, εἶπεν ὁ ὀδηγός μου, εἶναι ἐργαστήρια, ἐν οἷς κατασκευάζονται πυροβόλα. Παρακλῶ νὰ στραφῆτε και ἀκοασθῆτε». — «Ἀκούω πυροβολήσεις' ἴσως γίνονται πειράματα!» — «Οὐχί, ἀλλ' ἐργάζεται ἡ μεγάλη σφύρα, ἡ ἔκκουσα 50,000 χιλιogramμων. Εἶναι ἡ μεγίστη τῶν ἐν τῇ ὑψηλῷ και τιμᾶται ἀντὶ 2½ ἑκατομμυρίων. Ἡ τοῦ Creusot ἔλει μόλις 12,000 χιλιogramμων, ἡ ἀγγλικὴ 20,000. Στριζεται εἰς τρεῖς γιγαντιαίας θά-σεις, ἐξ ὧν ἡ πρώτη εἶναι κτιστῆ, ἡ ἔτερα ἐκ δρυῶν στελεχῶν τοῦ τευτοδουργικοῦ δάσους, ἡ δὲ τρίτη χαλκῆ, συγκεκριμένη ἐκ κυλινδρῶν στερωτῶς ἀλλήλοισ συνδεδεμένων. Κινεῖται διὰ μηχανῶν ἀτμοκινήτων και σφυρηλατεῖ ὄγκους 40 ἑκατολλίτρων. Τὰ τεμάχια τοῦ χάλυθος θερμαίνονται ἐν ἐπιτηδεῖῳ κλιβάνῳ και ἔπειτα βίπτονται ἐπὶ τὸν ἄκμονα. Ἄρα τῷ πρώτῳ συνθήματι ἡ μεγάλη σφύρα πίπτει ἡρέμα και σχεδὸν ἀθουρῶσως, ὡσανεὶ θέλουσα νὰ δείξῃ τί μέρος πρέπει νὰ κτυπήσῃ' ἀναβαίνουσα δὲ καταβιβάζεται πάλιν, γεννῶσα ἀστραπὴν και βροντὴν φοβερωτέραν κρότου πυροβόλων' οἱ σπινθῆρες διαχέονται πανταχόσε ὡσανεὶ ἐκ πυρο-τεχνήματος' ὁ χάλυψ λεπτύνεται, ἔπειτα λαμβάνει τὸν ὄγκον στερεοῦ σώματος, πάλιν δὲ μη-κύνεται και στρογγυλοῦται' ἡ σφύρα ἐξακολου-θεῖ κτυποῦσα και γεννᾷ τὸ πυροβόλον. Τὸ νεο-γνὸν ἐντίθεται εἰς λίκνον τέφρας, ὅπου βαθμη-δὸν ψύχεται' τελευταῖον ἐγγράφεται εἰς τὸν κατάλογον τῶν πολιτῶν τοῦ ἐργαστηρίου, καθαι-ρεται και ὑποβάλλεται εἰς δοκιμασίαν ὅπως δια-

τρανώσῃ τὴν καταστρεπτικὴν αὐτοῦ δύναμιν». — «Δοιπὸν, εἶπα ἐγὼ, ὁ Κ. Κροῦπ, παρακαλού-μενος νὰ δώσῃ κύνας φυλακτικούς εἰς τοὺς ἀ-γαθοὺς ποιμένας τῶν λαῶν, ἡ δύνατα νὰ τοῖς εἶπῃ' «λάβετε τοῦτο, ὅπερ καταδικάζει τὰ ἰσχυ-ρότατα τῶν ὄχυρωμάτων' λάβετε ἐκεῖνο, ὅπερ ἐν μιᾷ στιγμῇ καθίστησι χιλίας γυναίκας χήρας και χίλια τέκνα ὀρφανὰ' λάβετε τὸ τρίτον, ὅπερ πυρπολεῖ ναοὺς και μουσεῖα, βιβλιοθήκας και νοσοκομεῖα. Ὁμολογήσατε, κύριέ μου, ὅτι τὸ ἐργάζεσθαι ἀθουρῶσως πρὸς καταστροφὴν τοῦ ἀν-θρώπου γένους εἶναι δείγμα οὐχὶ μεγαλείου ἀλλ' ἐσχάτης βαρβαρότητος». — «Οὔτε ὑψηλαὶ ἰδέαι φιλοσοφικαὶ ἐμφιλοχωροῦσιν ἐνταῦθα οὔτε αἰσθηματα φιλανθρωπίας' ἐάν ἀγαπᾶτε, ἐμπο-ροῦμεν τῇ ἑσπέρᾳ νὰ φιλοσοφῶμεν ἐν τῷ ζυ-θοσκαλειῷ' ἐφ' ὅσον χωρίζει τὴν Γερμανίαν και τὴν Γαλλίαν εὐρὸ χάσμα μίσους, Γερμανοὶ και Γάλλοι θὰ ἐξακολουθήσωσιν ὀπλιζόμενοι ἀπὸ κεφαλῆς ἕως ποδῶν. Ἡ ὠραία οἰκία, ἡ ὀμοιά-ζουσα προβάτῳ πεπλανημένῳ ἐν τῷ σπηλαίῳ τοῦ δράκοντος, εἶναι τὸ ξενοδοχεῖον τοῦ κα-ταστήματος. Ἐνταῦθα ὑποδέχεται ὁ Κ. Κροῦπ τοὺς αυτοκρατορικούς και βασιλικούς ξένους του. Πολλάκις ἔρχεται ἄγνωστος ὁ γηραιὸς αὐτο-κράτωρ Γουλλιέλμος και διατρίβει τετραήμερον ὀσόμενος τὰ ἀνεγειρόμενα κτίρια και παρὼν εἰς τὰ μυστικά πειράματα. Ἐνταῦθα ἀσχολεῖται τὸ ἐπιτελεῖον και εἰς τὴν τελείωσιν τῶν ἀερο-δρομῶν». — «Τὶ χρησιμεύουσι τὰ πελώρια κτίρια, τὰ μικρὸν διαφέροντα στρατώνων;» — «Εἶναι τῷ ὄντι στρατώνες' ἐν τούτοις σκηνοῦσι 1500 ἐργάται ἀπολαμβάνοντες ἐν φράγκῳ τῆς ἡ-μέρας». — «Τίς ὁ τακτικὸς τῶν ἐργατῶν μισθός;» — «Τρία ἢ και τέσσαρα φράγκα. Ἀπὸ τῆς πρώ-της Ἰανουαρίου ὁ μισθὸς ἡλαττώθη. ἔχει ὅμως ὁ ἐργάτης δικαίωμα ἐπὶ τῶν ὀφελείων και θεω-ρεῖται πως μέτοχος' ἀσθενῶν νοσηλεύεται ἀ-ναλόμασσι τοῦ ἰδιωτικοῦ ταμείου τοῦ ἐργοστα-σίου' ἀποθνήσκων δὲ καταλείπει ἄδραν συντάξιν εἰς τὴν χήραν αὐτοῦ και τὰ ὀρφανὰ. Μετὰ εἰ-κοσαετῆ ὑπηρεσίαν ἔχει δικαίωμα συντάξεως. Ὁ Κ. Κροῦπ συνέστησε πολλὰ σχολεῖα και μέγα νοσοκομεῖον. Δὲν ἐλησμώνησεν ὅτι και αὐτὸς ὀ-πῆρξέ ποτε ἀπλοῦς και πτωχὸς ἐργάτης, ἐπὶ μα-κρὸν χρόνον ὑπὸ τὸν ἴδιον αὐτοῦ πατέρα μὀ-χθῆσας και κοπιᾶσας ἐν τῷ μικρῷ ἐκείνῳ ἐργα-στηρίῳ, τῷ ἐγγὺς τῆς κυρίας εἰσόδου, ὅπερ τη-ρεῖ και περιθάλπει ἵνα και πάλιν γίνῃ κατα-φανὲς μέχρι τίνος ἀνοψοῦται ὁ ἀνθρώπος διὰ τῆς ἐργασίας και τῆς θελήσεως. Ὁ πατὴρ Κροῦπ ἓνα μόνον εἶχε συνεργάτην' περιεφέρετο δὲ αὐτὸς ἀπὸ κάμης εἰς κόμην και ἀπὸ πόλεως εἰς πῶλιν ἵνα πωλήσῃ τὰ τεχνήματά του. Ἡ πρόοδος εἶναι καταπληκτικῆ».

Τελευταῖον κατέβημεν ὁ ὀδηγὸς εἶχε δεῖξῃ ὅ,τι ἦν δυνατὸν νὰ μὲν δεῖξῃ' προπέμπων με

έως τής οδοῦ ἀνεκλίνωσέ μοι καὶ ἄλλα περι-
 εργα. «Ἐν τῷ ἐργοστασίῳ (εἶπε) κατασκευά-
 ζονται νῦν 100 πεδινὰ πυροβόλα κατὰ παραγ-
 γελίαν τοῦ Κεδιπέ· ἄλλα θὰ χυθῶσιν μετ' ὀλί-
 γων κατ' ἐντολὴν τῆς Ἰσπανίας καὶ πολλῶν
 πλείονα ἐν ὀνόματι τῆς Ἰταλίας. Εἰς Ῥωμουνίαν
 ἀπέστειλε 48 τοῦ νεωτάτου τύπου. Ἐκατὸν
 μεγάλα πυροβόλα παρήγγειλεν ἡ Πύλη. Ὁ Κ.
 Κρούπ, λαβὼν ἀρτίως τὸ παράσημον τοῦ Μεξι-
 διέ δευτέρας τάξεως, ἐδωρήσατο τῷ Σουλτάνῳ
 πυροβόλον τιμώμενον ἀντὶ 25,000 λιρῶν. Δὲν
 θὰ πιστέσητε ἴσως, ὅτι καὶ αὕτη ἡ Σινική ἐξέλει
 ἀλλεπαλλήλους παραγγελάς εἰς Ἔσσην. Καί-
 τοι δὲ τοσαύτας ἔχων ὁ Κ. Κρούπ ἐξωτερικὰς
 ὑποχρεώσεις, δὲν διέλιπεν ἀπὸ τῆς 1 Μαΐου 1875
 μέχρι τῆς πρώτης Ἰανουαρίου 1876 ἀποσέλλων
 καθ' ἑβδομάδα 100 πυροβόλα εἰς τὰς διαφόρους
 ἀποθήκας τοῦ γερμανικοῦ πυροβολικοῦ. Σήμερον
 τὸ πединὸν τῆς Γερμανίας πυροβολικὸν συμπο-
 σοῦται εἰς 300 κανονιστοῦσας, ἧτοι 1,800
 πυροβόλα, 45,000 ἀνδρῶν καὶ 28,000 ἵππων.
 Ἐν τῷ αὐτῷ ἐργοστασίῳ ἐχύθησαν τεράστια
 πυροβόλα διὰ τὰς νέας θωρηκτὰς φρεγάτας ἐν
 τῷ λιμένι τοῦ Βιλχελμσχάφεν. Τὸ μέγα πυρο-
 βόλον τὸ ἐκτεθὲν ἐν Παρισίοις τῷ 1867 προστα-
 τεύει ἀπὸ ἐξ ἑκαυτῶν τὰς ἀκτὰς τῆς γερμανι-
 κῆς θαλάσσης. Ἐτερον ἰσομέγεθες παρήγγειλεν
 ἡ Ῥωσία διὰ τὸ Κρονδστάτ. Ἡ γερμανικὴ κυ-
 βέρνησις, ἀντιφιλοτιμουμένη, παρήγγειλε τῷ
 Κρούπ νὰ κατασκευάσῃ ἕτερον πυροβόλον 37
 ὑφκατομέτρων, ἐξακοντίζον σφαιρας 290-303
 λιτρῶν καὶ διατρυπῶν σιδηρᾶς πλάκας 20-24
 σπιθαμὰς παχείας. Τὸ γερμανικὸν πυροβολικὸν
 ὡσαύτως ηὔξηθη διὰ δύο συνταγμάτων ἐν ἐκά-
 στῳ στρατιωτικῷ σώματι. Ἐπὶ τοῦ γαλλογερ-
 μανικοῦ πολέμου μόνον τὸ πρωσσικὸν πυροβο-
 λικὸν εἶχεν 79 ελαφρὰς, 78 βαρεῖας καὶ 38 κα-
 νονιστοῦσας ἵππικὰς καὶ ἐξηκόντισε 337,237
 σφαιρας. Ἐν τῷ πολέμῳ τοῦ 1813-1814 τὸ
 αὐτὸ πυροβολικὸν εἶχεν ἐξακοντῖση 73,884 σφαι-
 ρας· τῷ 1815 μόλις 18,086, ἐν τῷ δανικῷ πο-
 λέμῳ 41,247, ἐν τῷ αὐστροπρωσσικῷ 31,488». Ἀπερχόμενος
 κατηράσθη τὴν ὄραν, ἐν ἣ ἐισήλ-
 θον εἰς χαλκίον, ἐνθα παρασκευάζονται θανα-
 τηφόρα ὄπλα. Ἰδιαιτέρου πλοῦτον πρέπει νὰ
 ναυπηγηθῇ ὅπως μετακομίσῃ εἰς τὴν ἐκθεσιν
 τῆς Φιλαδελφείας τεράστιον πυροβόλον 150
 τόνων. Τοιοῦτῳ τρόπῳ κοπιᾷ ὑπὲρ τῆς καθόλου
 εἰρήνης τὸ ἐν Ἔσσην μέγα ὀπλοποιεῖον τοῦ Κ.
 Κρούπ.

Τίμα.

Ἐν 1872 ἔπει ὑπελογίσθη πόσους ἀνθρώπους
 κατεσπάραξαν τὰ θηρία ἐν ταῖς Ἰνδίαῖς εἰς τὸ
 διάστημα τῶν ἐτῶν 1868, 1869 καὶ 1870,
 εὑρέθη δὲ ὅτι κατεσπάραχθησαν 38,218 ἀν-
 θρώποι.

θώποι! Ἐκ τούτων 12,554 ὑπὸ μόνον τῶν
 τίγρεων ὥστε ἀποθνήσκουσιν ἐκ τοιοῦτου θανά-
 τος 4,184 ἄνθρωποι κατ' ἔτος! Ἐκ τῶν ἀριθμῶν λοιπῶν τούτων δύναται
 πᾶς τις νὰ ἐνοήσῃ τὸ πλῆθος καὶ τὴν ἀγρίο-
 τητα τῶν τίγρεων ἐν ταῖς Ἰνδίαῖς.

ΜΕΤΕΓΧΥΣΙΣ ΤΟΥ ΑΙΜΑΤΟΣ

Πολὺς ἄλλοτε ἐγένετο λόγος περὶ τῆς τοῦ
 αἵματος μετεγχύσεως πρὸς θεραπείαν νοσημά-
 των καθ' ὃν, ἕνεκα τῆς φύσεως τοῦ νοσήματος
 ἢ τῆς τοῦ ἀρρώστου ἀτονίας, τὰ μέσα τῆς ἐπι-
 στήμης οὐδὲν πλέον ἰσχύουσιν. Ἄλλ' ἀφοῦ αἱ
 πρὸ 30 ἐτῶν γινόμεναι ἀπόπειραι ἀπέτυχον,
 ἡ μετέγχυσις τοῦ αἵματος ὡς μέσον θεραπει-
 κὸν καὶ σωστικὸν τῶν ἀρρώστων ἐγκατελεί-
 φθη ὀριστικῶς. Ἐν τούτοις μετὰ εἰκοσιν ἔτη τὰ
 παρὰ τοῦ ἰατροῦ Δομινίκου Μονσοῦ γινόμενα
 ἐπὶ ζώων νέα πειράματα τοσοῦτον ἐθεωρήθησαν
 ἐπιτυχῆ, ὥστε ἡ μὲν ἱατρικὴ τῶν Παρισίων σχολὴ
 ἐβράβευσεν αὐτὸν, ἐγένετο δ' ἐπιτυχῶς χρῆσις
 τῆς τοῦ αἵματος μετεγχύσεως καὶ ἐπὶ ἀνθρώ-
 που. Ἡ μετέγχυσις ἐθεωρήθη πάλιν μέσον ἐπιτυ-
 χῆς καὶ ἐφεύκτου τῆς τῶν ἰατρῶν καὶ τοῦ κοι-
 νοῦ προσοχῆν, ἀλλὰ πάλιν ἐγκατελείφθη ἕνεκα
 τῶν ἀπειρῶν δυσκολιῶν καὶ κινδύνων οὓς συνε-
 πήγετο καὶ κατετάχθη μετὰ τῶν καλούμενων
 ἐν τῇ χειρουργίᾳ ἠρωικῶν μέσων.

Οἱ κίνδυνοι εἶναι πολλοὶ ἀληθῶς, αἱ δὲ δυ-
 σκολίαι μέγισται. Τὸ ἔνοigma τῶν φλεβῶν δύ-
 ναται νὰ προκαλέσῃ φλεβίτιν. Ἡ εἰσαγωγὴ ἑ-
 στα καὶ ἐλαχίστου ἀέρος ἐν τῇ κυκλοφορίᾳ τοῦ
 αἵματος δύναται νὰ θανατώσῃ πάραυτα τὸν πά-
 σχοντα τὸ μετεγχνόμενον αἷμα πρέπει νὰ δια-
 τηρῆ πάσα αὐτοῦ τὰς ιδιότητας, τὴν σύνθεσιν
 καὶ τὴν θερμοκρασίαν, ἀλλ' εἶναι γνωστὸν ὅτι
 ψυχραίνεται καὶ πήγνυται ἐρχόμενον εἰς συνά-
 φειαν μετὰ τοῦ ἀέρος· πρέπει ἡ πίεσις τῆς καρ-
 δίας τοῦ παρέχοντος τὸ αἷμα ν' αὐξηθῇ, ἡ δὲ
 αὐξήσις αὕτη νὰ ὑπολογισθῇ καὶ ρυθμισθῇ ἀ-
 κριβέστατα· πρέπει τέλος πάντων νὰ γινώσκη-
 ται ἀκριβῶς ἡ ποσότης τοῦ αἵματος ἢ δύναται
 ἄνευ κινδύνου νὰ δεχθῇ ὁ πάσχων καὶ νὰ ἐξευ-
 ρεθῇ τὸ μέσον τοῦ νὰ ὑπολογισθῇ αὕτη ἀκριβέ-
 στατα κατὰ τὴν ἐγγείρισιν.

Ἡ ἐν Παρισίοις Ἀκαδημία τῆς ἱατρικῆς, ἐν
 τῇ συνεδριάσει αὐτῆς τῆς 18 Ἀπριλίου, ἠρρό-
 σατο τῆς παρὰ τοῦ ἐκ Γενεύης ἱατροῦ Ρουσσέλ
 ὑποβληθείσης ἐκθέσεως περὶ τῶν πολλῶν μετεγ-
 χύσεων τῶν παρ' αὐτοῦ κατὰ τὴν διαβεβαίω-
 σίν του ἐπιτυχῶς γινόμενων δι' ἐργασίῳ ἀ-
 πλουστάτου, εὐχρηστοῦ καὶ ἀσφαλεστάτου. Πεντήκοντα καὶ πέντε φορές ὁ ἱατρὸς οὗ-
 τος ἔκαμε χρῆσιν τῆς τοῦ αἵματος μετεγ-
 χύσεως ἀπὸ ἀνθρώπου εἰς ἄνθρωπον, ἀπὸ

φλεβὸς εἰς φλέβα, ἐπὶ αἰμορραγιῶν τραυματικῶν,
 ἐπιλοχιῶν, σομαχικῶν ἢ ἐπιβρίων, ἐπὶ ἀναιμίας,
 ἐπὶ καταληψίας μετὰ μανίας καὶ ἀστίας, ἐπὶ
 τῆς τελευταίας περιόδου τοῦ καρδίου κτλ. καὶ
 πάντοτε ἐπέτυχεν.

Καὶ ταῦτα μὲν ἐθεβαίει ὁ Ρουσσέλ· ἤδη δὲ
 πρόκειται νὰ ἀποφανθῇ περὶ τούτων καὶ περὶ
 τῆς πρακτικῆς χρησιμότητος τῆς τοῦ αἵματος
 μετεγχύσεως ἢ παρὰ τῆς ἱατρικῆς Ἀκαδημίας
 ἐκλεχθεῖσα εἰδικὴ ἐπιτροπὴ, συγκειμένη ἐξ ἱα-
 τρῶν καὶ χημικῶν ἐπιστημῶν.

Α. Μοι.

ΛΥΣΙΣ ΔΙΑΛΕΚΤΙΚΩΝ ΑΠΟΡΙΩΝ

Τὰ πάντα ἀπώλοντο, πλην τῆς τιμῆς.

Ἡ φράσις αὕτη εἶναι συνήθης, ὅταν θέλωμεν
 νὰ παραστήσωμεν ἄνθρωπον, ὅστις ὑπέστη μὲν
 παντοειδῆ ἀτυχήματα, ἀλλὰ παρηγορεῖται καυ-
 χόμενος ὅτι ἔσωσεν ἀλώβητον τὴν τιμὴν, ἀν-
 τιταχθεὶς ἠρωικῶς καὶ μέχρις ἐσχάτων κατὰ
 τῆς καταδρομῆς τῆς τύχης, εἴτε ἐν τοῖς ὅπλοις,
 εἴτε ἐν τῷ εἴῳ. Ὑποτίθεται δὲ ὅτι ἔχει ἱστορι-
 κὴν καταγωγὴν· ἀλλὰ κυρίως εἶναι μίξ τῶν κε-
 καλλιστημένων ἐκείνων διορθώσεων, ἃς ἐπινοοῦ-
 σιν, ἀκριτῶς ἐπίστευσι, οἱ μεταγενέστεροι, ὅπως ἀπα-
 θανατίσωσιν ἠρωικὴν τινα πράξιν. Εἶναι γνω-
 στὸν ποῖαν ἀκαδημαϊκὴν μεταμόρφωσιν ἔπαθεν
 ἡ ἄγροικος λέξις, ἣν ἐξεσφενδόνισε κατὰ τῶν
 νικητῶν τοῦ Οὐατερλῶ ὁ γάλλος στρατηγὸς Καμ-
 βρῶν, προσκαλούμενος νὰ καταθέσῃ τὰ ὄπλα,
 λέξις ἣν δὲν ἐδίδοσαν νὰ φιλοξενήσῃ καὶ νὰ ἐξυ-
 μνήσῃ ἐν τοῖς Ἀθλοῖς ὁ Βίκτηρ Οὐγὸς. Οὕτω
 πως ἠλλοιώθησαν, ἀλλ' οὐχὶ δι' ὁμοίους λόγους
 εὐσχημοσύνης, καὶ αἱ πρώται λέξεις τῆς ἐπι-
 σολῆς, ἣν ἔγραψεν ὁ βασιλεὺς τῆς Γαλλίας Φραγ-
 κίσκος Α' πρὸς τὴν μητέρα αὐτοῦ, εὐθὺς μετὰ
 τὴν δλεθρίαν ἐν Παβίᾳ μάχην. Εἶναι γνωστὸν
 ὅτι ὁ Φραγκίσκος, οὐ μόνον ἀπώλεσε τὴν μά-
 χην ἐκείνην, ἀλλὰ καὶ αὐτὸς οὗτος ἠχημαλί-
 σθη ὑπὸ τοῦ τροπαιοῦχοῦ ἐχθροῦ καὶ μετηνέχθη
 ὡς ζῶν τράπαιον νίκης εἰς Μαδρίτην. Ἡ περὶ τῆς
 ὁ λόγος ἱστορικὴ ἐπιστολὴ δὲν ἤρχιζε διὰ τῶν
 ἐν κεφαλίδι σημειωθεισῶν λέξεων, ἃς μετέπειτα
 καθιέρωσεν ἡ παράδοσις, ἀλλὰ διὰ τῶν ἐπομέ-
 νων: «Διὰ νὰ σὲ πληροφορήσω πόση εἶναι ἡ ἐκ-
 τασίς τῆς ἀτυχίας μου, μάθε ὅτι ἐξ ὄλων τῶν
 ἀγαθῶν μοι ἔμεινε μόνον ἡ τιμὴ καὶ ἡ ζωὴ.»
 Αἱ πολλαὶ αὗται λέξεις, γεγραμμέναι μάλιστα
 εἰς τὸ ἀρχαῖον γαλλικὸν ὄφος, δὲν ἐκρίθησαν
 ἄξια νὰ παραδοθῶσιν οὕτως ἀκαλλώπιστοι εἰς
 τὴν ἱστορίαν, ὡς μὴ ἀποχρώντως λακωνικαὶ καὶ
 συνσφιγμέναι, κατὰ τὸ πρότυπον τῶν μεγάλων
 ἀποφιδεγμάτων, καὶ διὰ τοῦτο συνεπυκνώθησαν
 εἰς τὸ σύντομον καὶ ἐκφραστικόν—«Τὰ πάντα
 ἀπώλοντο, πλην τῆς τιμῆς».

Α. Σ. Β.

ΒΑΘΟΜΕΤΡΟΝ

Πολλοὶ εἰσιν αἱ ἐπ' ἐσχάτων ἐφευρεθεῖσαι μη-
 χαναὶ, ἐν ταύταις δὲ οὐχὶ ἀφανῆ κατέχει θέσιν ἡ
 μηχανὴ, δι' ἧς ἀνευρίσκεται τὸ βάθος τῆς θα-
 λάσσης ἄνευ τῆς χρήσεως τῆς βολίδος. Ἡ μη-
 χανὴ αὕτη ἐκλήθη *βαθόμετρον*, συνίσταται δὲ
 εἰς στήλην ὑδραργύρου, περιεχομένην ἐντὸς σω-
 λῆνος ἐκ χάλυθος, εὐρυνομένου πρὸς ἑκάτερα τὰ
 ἄκρα ἐν σχήματι πώματος (ποτηρίου)· τὸ κα-
 τώτερον ποτήριον σχηματίζεται ἐκ λεπτοῦ φλοιοῦ
 χαλυβδίνου. Ὁ ὑδράργυρος ὑψίσταται τὴν ἐπιρ-
 ροὴν τοῦ θαλασσοῦ ὕδατος, ἀναλόγως τοῦ βά-
 θους αὐτοῦ, οἱ δὲ βαθμοὶ τῆς ἐπιρροῆς ταύτης, οἱ
 σημειούμενοι ἐντὸς τοῦ μηχανήματος, δεκνύονται
 διὰ τοῦ ηλεκτρισμοῦ. Οὕτως ὁ πλοίαρχος, ἐντὸς
 τοῦ κοιτῶνος τοῦ πλοίου του εὐρισκόμενος, δύ-
 ναται νὰ εὐρίσκῃ τὸ βάθος τῆς θαλάσσης ἐφ' ἧς
 πλέει, χωρὶς νὰ ἔχη χρεῖαν νὰ μετρήσῃ τούτο
 διὰ τῆς βολίδος. Τὸ βαθόμετρον ἐδοκιμάσθη δις
 ἐν τῷ ἀτλαντικῷ ὠκεανῷ, τὰ δὲ ἀποτελέσματα
 αὐτοῦ ἐπεβεβαιώθησαν, ὡς ἀκριβέστατα, διὰ τῆς
 κοινῆς καταμετρήσεως. Ἐφευρέτης τοῦ βαθομέ-
 τρου εἶναι ὁ ἄγγλος Siemens. Ὁ αὐτὸς ἀνὴρ
 ἐφεύρε καὶ ἕτερον μηχανὴν, δεκνύουσαν τὴν
 ἐπιρροὴν τῶν ὄγκων καὶ τῆς ἑλξεως διὰ τῆς
 μηχανῆς ταύτης δύναται νὰ μετρηθῇ ἡ ἐκτικὴ
 δύναμις τοῦ ἡλίου καὶ τῆς σελήνης, ἡ γεννώσα
 τὰς παλιρροίας.

ΕΞΗΓΗΣΙΣ ΤΩΝ ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΩΝ ΦΑΙΝΟΜΕΝΩΝ

20.—Διὰ τὰ νέφη μεταβάλλονται εἰς βροχὴν;

Διότι τὰ νέφη εἶναι ἀτμοὶ ὕδατος, οἵτινες
 ἀποψυχόμενοι συμπυκνῶνται καὶ σχηματίζου-
 σι σταγόνας ὕδατος, τὸ ὅποιον δὲν δύναται ἡ
 ἀτμοσφαῖρα νὰ υποβαστάξῃ, αὐταὶ δὲ καταπί-
 πτουσιν ὑπέκουςαι εἰς τὸ βάρος των. Πίπτει
 δὲ κατὰ σταγόνας τὸ ὕδωρ τὸ ὅποιον τὰ νέφη
 παράγουσι, διότι ἡ ἀτμοσφαῖρα ὑποδιαιρεῖ αὐτῆ.
 Ἄν δὲν ὑπῆρχεν ἀτμοσφαῖρα, τὸ ὕδωρ τῆς βρο-
 χῆς θὰ κατέπιπτε σύσσωμον καὶ ὡς μία μάζα.

Θεοδόσιος ὁ μέγας, ὁ αὐτοκράτωρ ἐκεῖνος, ἔσ-
 τις κατὰ μίμησιν Τίτου τοῦ Οὐεσπασιανοῦ μά-
 την ἐνόμιζε παρελθούσαν τὴν ὄραν τῆς ἡμέρας,
 ἐν ἣ μὴ ἔπραττεν ἀγαθὸν τι ἔργον, ἐξέδωκε ποτε
 τὸ ἐξῆς διάταγμα· «Ἐἴ τις δυσφημῇ ἢ τὸ ὄνομα
 ἢ τὴν κυβέρνησιν ἡμῶν, θέλωμεν ἵνα ὁ τοιοῦτος
 μὴ κολάζηται ταῖς ὑπὸ πῶν νόμων διὰ παρόμοια
 ἐγκλήματα δριζομέναις ποιναῖς, καὶ ἀπαγορευό-
 μεν εἰς τοὺς λειτουργοὺς ἡμῶν νὰ μεταχειρίζωνται

1. Α. Γ. Β.

αὐτὸν ὀπωσθήκατε σκληρῶς· διότι εἰ μὲν ὀκαθ' ἡμῶν λαλήσας ἐλάλησε διὰ κουφόνουαν, εἶναι ἄξιος περιφρονησεῖς· εἰ δ' ἐκ παραφορᾶς, ἄξιος συμπαθείας· εἰ δὲ διὰ κακίαν, πρέπον εἶναι νὰ συγχωρήσωμεν αὐτῷ».

ΜΙΑ ΜΑΝΑ

Α' Μαιου.

Χαρήτε, τραγουδήσατε,
Παιδιά κμαρωμένα,
Νὰ ζήσατε, νὰ ζήσατε,
Στολίδια τοῦ Μαγιοῦ!

Νὰ σὰς χαρῆ ἡ μανοῦλά σας,
Ἄφήσατε κ' ἐμένα
Νὰ κόψω δύο τριαντάφυλλα
Ἐνδὲ ἀγγελοῦθιου.

Σὰ σήμερα συνήθιζε
Νέρχετ' ἐδῶ μαζ' ἡ μου,
Νὰ παίζη μὲ τὰ βόθα του,
Ἐτεράνι νὰ φορῆ!

Τώρα χορταίνει ἀτάραχα
Τὸν ὕπνο τὸ παιδί μου,
Καὶ τὸ σταράνι του ἔρχομαι
Νὰ πλέξω μοναχὴ!

— Γιατί σὲ δὴν τὸ ἔβησας
Μανουλά, τὸ μικρὸ σου,
Νὰ κόψῃ τὰ λουλούδια του,
Μαζ' ἡ μας νὰ χαρῆ;

Ἐδῶ 'ναι κ' ἡ μανοῦλές μας!
Γιατί καὶ τὸ 'δικό σου
Δὴν τῶφες νὰ παξοῦμε,
Παρ' ἦλθες μοναχὴ!

— Τὴ μάνα ἐκεῖνη κλάψετε,
Ποῦ τὴν ἴδητε μόνη,
Χωρὶς παιδί τὴν ἄχαρη
Εἰς τὴν πρωτομαγιά!

Χαράς δὴν εἶναι λουλούδα
Ἐκεῖνα, ποῦ μαζ' ὄνει!
Ἄπάνου σ' ἕνα μάρμαρο
Ἢ δόλια τὰ σκορπῆ!

ΑΝΔΡΕΑΣ ΜΑΡΤΥΚΟΚΗΣ.

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

* * * Ἡ ἐκπαίδευσις εἰς ἐλευθέρους ἀνδρας εἶνε ὅ,τι ἡ ἐλευθερία εἰς δούλους. Αὕτη καθίστησιν ἀνεξάρτητον τὸ σῶμα, ἐκεῖνη δὲ τὴν ψυχὴν. (Esm. de Girardin.)

* * * Ἀπόφυγε εἰς τὰς πρὸς τοὺς ἄλλους σχέσεις σου ὅσα φέγεις ἐν τῇ πρὸς σὲ διαγωγῇ αὐτῶν. Μάθε νὰ ὑποφέρῃς μεθ' ὑπομονῆς τὰ σφάλματα αὐτῶν· προσφέρου δὲ ἐκάστῳ μετὰ τρόπων ἐπαγωγῶν καὶ πραότητος. (Zschokke.)

1. Ζουζουκὸς Ἄνδρ.

* * * Ὅστις ἐμπιστευτικῶς ὁμιλεῖ εἰς φύλον καὶ δανείζει ἄσωτον, ἀνευρίσκει πανταχοῦ τὸ μυστικόν του, οὐδαμοῦ δὲ τὰ χρήματά του. (Poli-Senn.)

* * * Ἡ ἐλεημοσύνη εἶνε τὸ ἄλας, τὸ ἐμποδίζον τὴν ἀποσύνθεσιν τοῦ πλοῦτου.

* * * Ὁ βίος εἶνε ὠρολόγιον, τοῦ ὁποῦ αἱ ὥραι παρέρχονται ταχύτερον μετὰ μεσημβρίαν ἢ πρὸ μεσημβρίας.

* * * Τὸ κατέχειν μίαν θέσιν, καὶ τὸ κατέχειν αὐτὴν ἐπαξίως εἶνε δύο διάφορα πράγματα· δὴν ἔπρεπε νὰ ἐπαιρόμεθα εἰμὴ μόνον διὰ τὴν ἰκανότητά μας. Διατί ὅμως ἐπαιρόμεθα μόνον διὰ τὴν θέσιν μας;

Διάσημὸς τις ἰατρός, ἐρωτώμενος περὶ τὸ τέλος τοῦ βίου του ὑπὸ τῶν συμπολιτῶν του ποίαν συμβουλήν δίδει αὐταῖς σωστικωτέραν: «Νὰ ζήτε ὅσον ἐνεσσι πλειότερον εἰς τὸ ὑπαιθρον», τοῖς ἀπήντησε.

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

Σύζυγος ἀνευ γλώσσης.

Φρόνιμὸς τις σύζυγος εἰσώπα, ἐν τῷ ἡ σύζυγός του ἐπὶ μίαν ὥραν ἐφλυδαίει προσπαθοῦσα νὰ συνάψῃ φιλονεικίαν.

Ἡ σύζυγος λαβοῦσα λόγγον περιεφέρτετο ἐν τῷ δωματίῳ προσποιουμένη ὅτι ζητεῖ τι ὑπὸ τὴν τράπεζαν.

— Τί λοιπὸν ζητεῖς; ἐφώνησεν ἐπὶ τέλους ὁ σύζυγος.

— Τὴν γλώσσάν σου, τὴν ὁποῖαν ἐνόμιζα ὅτι ἀπόλεσας, ἀπήντησεν ἡ πονηρὰ γυνή, ἥτις εἶχεν ἀμετάτρεπτον ἀπόφασιν νὰ τὸν ἀναγκάσῃ νὰ ὁμιλήσῃ.

Ἀδιάκριτος ἀποκάλυψις μικροῦ παιδίου.

Μικρὸν παιδίον ἔλεγε πρὸς τὴν παιδαγωγόν του·

— Ὅταν μεγαλώσω, θὰ σοῦ χαρίζω ὠραία φορέματα σὰν τῆς μαμάς μου, γεμάτα μὲ βαμβάκι ἀπὸ μέσα.

κ.

ΟΙΚΙΑΚΗ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ

Θελεῖς νὰ μὴ σὲ τρώγουν αἱ φύλλοι;

Θὰς ὑποκάτω τῆς κλίνης σου δέμα κλωνίων ἀψίνθου. Οἱ φύλλοι, αἵτινες ἀποστρέφονται τὴν ὄσμην τῆς ἀψίνθου, ἀναχωροῦσι τότε καλπάζοντες.

ΑΘΗΝΑΙ.—ΤΥΠΟΙΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΑΝΕΞΑΡΤΗΤΙΑΣ, ΟΔΟΣ ΠΑΤΗΣΙΩΝ, 4